

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 62

11 marca 2019

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2019/C 93/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
--------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2019/C 93/02	Sprawa C-310/16: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko Petarowi Dzivevowi i in. Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej – Artykuł 325 ust. 1 TFUE – Konwencja w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich – Postępowanie karne dotyczące przestępstw w dziedzinie VAT – Zasada skuteczności – Przeprowadzanie dowodów – Podśluch telefoniczny – Zgoda wydana przez niewłaściwy organ sądowy – Wzięcie pod uwagę podśluchanych rozmów telefonicznych jako dowodów – Przepisy krajowe – Zakaz	2
2019/C 93/03	Sprawa C-162/17 P: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 16 stycznia 2019 r. – Rzeczpospolita Polska/ Stock Polska sp. z o.o., Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Lass & Steffen GmbH Wein- und Spirituosen-Import Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 8 ust. 1 – Zgłoszenie do rejestracji graficznego znaku towarowego z elementem słownym LUBELSKA – Element dominujący i odróżniający	3

PL

Ze względu na ochronę danych osobowych i/lub poufności niektóre informacje zawarte w tym wydaniu nie mogą zostać ujawnione, stąd publikacja nowej oryginalnej wersji.

2019/C 93/04	Sprawa C-165/17: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 24 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Morgan Stanley & Co International plc / Ministre de l'Économie et des Finances Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Dyrektywa 2006/112/WE – Odliczenie podatku naliczonego – Towary i usługi wykorzystywane zarówno do transakcji podlegających opodatkowaniu, jak i do transakcji zwolnionych z podatku (towary i usługi do użytku mieszanego) – Ustalenie właściwej proporcji podlegającej odliczeniu – Oddział spółki mający siedzibę w innym państwie członkowskim niż zakład główny spółki – Wydatki poniesione przez oddział, przeznaczone wyłącznie do realizacji transakcji zakładu głównego – Koszty ogólne oddziału, służące realizacji zarówno jego własnych transakcji, jak i transakcji zakładu głównego	3
2019/C 93/05	Sprawa C-168/17: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – SH / TG [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Libii – Łańcuch umów zawartych w celu wystawienia gwarancji bankowej na rzecz podmiotu, którego nazwa jest umieszczona w wykazie podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych – Zapłata kosztów na mocy umów regwarancji – Rozporządzenie (UE) nr 204/2011 – Artykuł 5 – Pojęcie „środków finansowych udostępnionych podmiotowi wymienionemu w załączniku III do rozporządzenia nr 204/2011” – Artykuł 12 ust. 1 lit. c) – Pojęcie „roszczenia na podstawie gwarancji” – Pojęcie „osoby lub podmiotu działającego w imieniu osoby, o której mowa w art. 12 ust. 1 lit. a) lub b)"]	4
2019/C 93/06	Sprawa C-193/17: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Cresco Investigation GmbH / Markus Achatzi Odesłanie prejudycjalne – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 21 – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Dyrektywa 2000/78/WE – Artykuł 2 ust. 2 lit. a) – Dyskryminacja bezpośrednia ze względu na religię – Przepisy krajowe przyznające niektórym pracownikom dzień urlopu w Wielki Piątek – Względy uzasadniające – Artykuł 2 ust. 5 – Artykuł 7 ust. 1 – Obowiązki pracodawców prywatnych i sądu krajowego wynikające z niezgodności prawa krajowego z dyrektywą 2000/78	6
2019/C 93/07	Sprawa C-258/17: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – E.B. / Versicherungsanstalt öffentlich Bediensteter BVA (Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2000/78/WE – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Artykuł 2 – Usiłowanie doprowadzenia przez urzędnika do czynu nierządnego wobec osób małoletnich płci męskiej – Kara dyscyplinarna wymierzona w 1975 r. – Wcześniejsze przeniesienie w stan spoczynku wraz z obniżeniem wysokości świadczeń emerytalnych – Dyskryminacja ze względu na orientację seksualną – Skutki stosowania dyrektywy 2000/78/WE w odniesieniu do kary dyscyplinarnej – Zasady obliczania wysokości wypłacanego świadczenia emerytalnego)	7
2019/C 93/08	Sprawa C-265/17 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 stycznia 2019 r. – Komisja Europejska / United Parcel Service, Inc., FedEx Corp. Odwołanie – Kontrola koncentracji przedsiębiorstw – Przejęcie TNT Express przez UPS – Decyzja Komisji uznająca koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym oraz z funkcjonowaniem porozumienia EOG – Model ekonometryczny sporządzony przez Komisję – Niepodanie do wiadomości zmian dokonanych w modelu ekonometrycznym – Naruszenie prawa do obrony	7
2019/C 93/09	Sprawa C-272/17: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 23 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – K. M. Zyla / Staatssecretaris van Financiën Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ pracowników – Równość traktowania – Podatki dochodowe – Składki na zabezpieczenie społeczne – Pracownik, który wyjechał z państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia w trakcie roku kalendarzowego – Zastosowanie zasady pro rata temporis do obniżki kwoty podlegającej pobraniu na poczet składek	8
2019/C 93/10	Sprawa C-313/17 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 24 stycznia 2019 r. – George Haswani / Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska Odwołanie – Artykuł 86 regulaminu postępowania przed Sądem – Dopuszczalność – Postępowanie w sprawie dostosowania skargi – Konieczność dostosowania zarzutów i argumentów – Środki ograniczające przyjęte wobec Syryjskiej Republiki Arabskiej – Wykaz osób i podmiotów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska wnoszącego odwołanie w wykazie	9
2019/C 93/11	Sprawa C-326/17: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 24 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW) / X, Y i X, Y / Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW) oraz Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW) / Z Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 1999/37 WE – Dokumenty rejestracyjne pojazdów – Braki w świadectwach rejestracji – Wzajemne uznawanie – Dyrektywa 2007/46/WE – Pojazdy zbudowane przed harmonizacją wymagań technicznych na poziomie Unii Europejskiej – Zmiany mające wpływ na właściwości techniczne pojazdu	9

2019/C 93/12	Sprawa C-386/17: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Stefano Liberato / Luminita Luisa Grigorescu Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach dotyczących zobowiązań alimentacyjnych – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Artykuł 5 pkt 2 – Artykuł 27 – Artykuł 35 ust. 3 – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuł 19 – Zawisłość sporu – Artykuł 22 lit. a) – Artykuł 23 lit. a) – Nieuznanie orzeczenia w wypadku oczywistej sprzeczności z porządkiem publicznym – Artykuł 24 – Zakaz badania jurysdykcji państwa członkowskiego pochodzenia – Podstawa odmowy uznania oparta na naruszeniu zasad zawisłości sporu – Brak	10
2019/C 93/13	Sprawa C-387/17: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Presidenza del Consiglio dei Ministri / Fallimento Traghetti del Mediterraneo SpA Odesłanie prejudycjalne – Pomoc państwa – Pomoc istniejąca i pomoc nowa – Kwalifikacja – Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 – Artykuł 1 lit. b) ppkt (iv) i (v) – Zasady pewności prawa oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań – Możliwość stosowania – Pomoc przyznana przed liberalizacją rynku początkowo zamkniętego dla konkurencji – Powództwo o odszkodowanie przeciwko państwu członkowskiemu wniesione przez konkurenta spółki będącej beneficjentem	11
2019/C 93/14	Sprawa C-389/17: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – postępowanie wszczęte przez „Paysera LT” UAB, dawniej „EVP International” UAB Odesłanie prejudycjalne – Podejmowanie działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego – Dyrektywa 2009/110/WE – Artykuł 5 ust. 2 i 3 – Przepisy dotyczące funduszy własnych – Fundusze własne wymagane do prowadzenia działalności związanej z emisją pieniądza elektronicznego – Pojęcie „działalności związanej z emisją pieniądza elektronicznego” – Emisja pieniądza elektronicznego na rzecz sprzedawcy według wartości nominalnej otrzymanych środków pieniężnych	12
2019/C 93/15	Sprawa C-419/2017 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 stycznia 2019 r. – Deza, a.s. / Europejska Agencja Chemikaliów, Królestwo Danii, Królestwo Niderlandów, Królestwo Szwecji, Królestwo Norwegii Odwołanie – Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (rozporządzenie REACH) – Załącznik XIV – Sporządzenie listy substancji wymagających uzyskania zezwolenia – Umieszczenie na liście substancji zidentyfikowanych w celu ich ewentualnego włączenia do załącznika XIV – Aktualizacja umieszczonego na liście wpisu substancji ftalan di(2 etyloheksylu) (DEHP) – Błędy w wykładni i zastosowaniu rozporządzenia REACH oraz naruszenie zasady pewności prawa – Przeinaczenie okoliczności faktycznych i dowodów – Zakres kontroli	12
2019/C 93/16	Sprawa C-430/17: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Walbusch Walter Busch GmbH & Co. KG / Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main eV Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 2011/83/UE – Umowy zawierane na odległość – Artykuł 6 ust. 1 lit. h) – Obowiązek poinformowania o prawie do odstąpienia od umowy – Artykuł 8 ust. 4 – Umowa zawierana przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, przewidującego ograniczoną przestrzeń lub ograniczony czas na przedstawienie informacji – Pojęcie „ograniczonej przestrzeni lub ograniczonego czasu na przedstawienie informacji” – Ulotka informacyjna załączona w czasopiśmie – Poczтівка zamówieniowa z hiperłączem odsyłającym do informacji o prawie do odstąpienia od umowy	13
2019/C 93/17	Sprawa C-477/17: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 24 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep – Niderlandy) – Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank / D. Balandin, I. Lukachenko, Holiday on Ice Services BV Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne – Rozporządzenie (UE) nr 1231/2010 – Właściwe ustawodawstwo – Zaświadczenie A 1 – Artykuł 1 – Rozszerzenie możliwości korzystania z zaświadczenia A 1 na obywateli państw trzecich zamieszkujących legalnie na terytorium państwa członkowskiego – Legalne zamieszkanie – Pojęcie	14
2019/C 93/18	Sprawa C-496/17: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – Deutsche Post AG / Hauptzollamt Köln Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Unijny kodeks celny – Artykuł 39 – Status upoważnionego przedsiębiorcy – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/2447 – Artykuł 24 ust. 1 akapit drugi – Wnioskodawca inny niż osoba fizyczna – Kwestionariusz – Gromadzenie danych osobowych – Dyrektywa 95/46/WE – Artykuły 6 i 7 – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Artykuły 5 i 6 – Przetwarzanie danych osobowych	14

2019/C 93/19	Sprawa C-639/17: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa – Łotwa) – SIA „KPMG Baltics” działająca w charakterze syndyka masy upadłości AS „Latvijas Krājbanka” / SIA „Kipars AI” Odesłanie prejudycjalne – Zamknięcie rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych – Dyrektywa 98/26/WE – Zakres stosowania – Pojęcie „zlecenia transferu” – Zlecenie płatnicze przekazane przez posiadacza zwykłego rachunku bieżącego instytucji kredytowej, wobec której ogłoszona została następnie upadłość	15
2019/C 93/20	Sprawa C-661/17: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlande) – Irlandia) – M.A., S.A., A.Z. / The International Protection Appeals Tribunal, The Minister for Justice and Equality, Attorney General, Irlandia Odesłanie prejudycjalne – Polityka azylowa – Kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 – Klauzule dyskrecjonalne – Kryteria oceny	16
2019/C 93/21	Sprawa C-698/17 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 stycznia 2019 r. – Toni Klement / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 15 ust. 1 – Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wcześniejszego znaku towarowego – Trójwymiarowy znak towarowy przedstawiający kształt pieca – Rzeczywiste używanie znaku towarowego – Uzasadnienie)	17
2019/C 93/22	Sprawa C-74/18: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 17 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – Postępowanie wszczęte przez A Ltd Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2009/138/WE – Podejmowanie i prowadzenie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej – Artykuł 13 pkt 13 – Pojęcie „państwa członkowskiego umiejscowienia ryzyka” – Spółka z siedzibą w państwie członkowskim, świadcząca usługi ubezpieczeniowe odnoszące się do ryzyka umownego związanego z przekształceniem spółek w innym państwie członkowskim – Artykuł 157 – Państwo członkowskie poboru podatku od składek ubezpieczeniowych	17
2019/C 93/23	Sprawa C-102/18: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 17 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Köln – Niemcy) – postępowanie wszczęte przez Klausa Manuela Marię Brischa Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (UE) nr 650/2012 – Artykuł 65 ust. 2 – Europejskie poświadczenie spadkowe – Wniosek o wydanie poświadczenia – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1329/2014 – Obowiązkowe, względnie fakultatywne stosowanie formularza ustanowionego zgodnie z art. 1 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego nr 1329/2014	18
2019/C 93/24	Sprawa C-551/18 PPU: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 grudnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie – Belgia) – wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko IK [Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Europejski nakaz aresztowania i procedura przekazywania osób między państwami członkowskimi – Europejski nakaz aresztowania wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności – Treść i forma – Artykuł 8 ust. 1 lit. f) – Brak informacji na temat kary dodatkowej – Ważność – Konsekwencje – Wpływ na umieszczenie w zakładzie karnym]	18
2019/C 93/25	Sprawa C-292/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Kassel Zweigstelle Hofgeismar (Niemcy) w dniu 27 kwietnia 2018 r. – Petra Breyer, Heiko Breyer / Sundair GmbH	19
2019/C 93/26	Sprawa C-308/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 23 lutego 2018 r. w sprawie T-445/16, Schinga GmbH/ Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO), wniesione w dniu 7 maja 2018 r. przez Schniga GmbH	19
2019/C 93/27	Sprawa C-444/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Steiermark (Austria) w dniu 6 lipca 2018 r. – Fluctus s.r.o. i in.	20
2019/C 93/28	Sprawa C-463/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 3 maja 2018 r. w sprawie T-193/17 CeramTec GmbH/ EUIPO, wniesione w dniu 13 lipca 2018 r. przez CeramTec GmbH	20
2019/C 93/29	Sprawa C-553/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 14 czerwca 2018 r. w sprawie T-294/17 Lion’s Head Global Partners LLP/ EUIPO, wniesione w dniu 29 sierpnia 2018 r. przez Lion’s Head Global Partners LLP	20

2019/C 93/30	Sprawa C-554/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiątej izby) wydanego w dniu 14 czerwca 2018 r. w sprawie T-310/17 Lion's Head Global Partners LLP / EUIPO, wniesione w dniu 29 sierpnia 2018 r. przez Lion's Head Global Partners LLP	21
2019/C 93/31	Sprawa C-608/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 13 lipca 2018 r. w sprawie T-825/16, Republika Cypru / EUIPO, wniesione w dniu 24 września 2018 r. przez Republikę Cypru	21
2019/C 93/32	Sprawa C-609/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 13 lipca 2018 r. w sprawie T-847/16, Republika Cypru / EUIPO, wniesione w dniu 24 września 2018 r. przez Republikę Cypru	22
2019/C 93/33	Sprawa C-612/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 11 lipca 2018 r. w sprawie T-644/16, ClientEarth / Komisja, wniesione w dniu 25 września 2018 r. przez ClientEarth	23
2019/C 93/34	Sprawa C-726/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana (Włochy) w dniu 22 listopada 2018 r. – FW, GY / U.T.G. – Prefettura di Lucca	25
2019/C 93/35	Sprawa C-729/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 września 2018 r. w sprawie T-734/14, VTB Bank / Rada, wniesione w dniu 23 listopada 2018 r. przez VTB Bank PAO, dawniej VTB Bank OAO.	25
2019/C 93/36	Sprawa C-732/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 września 2018 r. w sprawie T-715/14, Rosneft i in. / Rada, wniesione w dniu 23 listopada 2018 r. przez PAO Rosneft Oil Company, dawniej NK Rosneft OAO; RN-Shelf-Arctic OOO; AO RN-Shelf-Far East, dawniej RN-Shelf-Dalnyi Vostok ZAO; RN-Exploration OOO; Tagulskoe OOO	26
2019/C 93/37	Sprawa C-749/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative (Luksemburg) w dniu 30 listopada 2018 r. – B, C, D / Administration des contributions directes	27
2019/C 93/38	Sprawa C-750/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 3 grudnia 2018 r. – A, B / C	29
2019/C 93/39	Sprawa C-758/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg (Austria) w dniu 30 listopada 2018 r. – Bulgarian Air Charter Limited / NE	29
2019/C 93/40	Sprawa C-796/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 19 grudnia 2018 r. – Informatikgesellschaft für Software-Entwicklung (ISE) mbH/Stadt Köln	30
2019/C 93/41	Sprawa C-800/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 24 października 2018 r. w sprawie T-400/17, Deza / Komisja, wniesione w dniu 21 grudnia 2018 r. przez Deza, a.s.	31
2019/C 93/42	Sprawa C-823/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 18 października 2018 r. w sprawie T-640/16, GEA Group AG / Komisja, wniesione w dniu 27 grudnia 2018 r. przez Komisję Europejską	32
2019/C 93/43	Sprawa C-832/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hovioikeus (Finlandia) w dniu 21 grudnia 2018 r. – A i in. / Finnair Oyi	33
2019/C 93/44	Sprawa C-2/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus (Estonia) w dniu 4 stycznia 2019 r. – A.P. / Riigiprokuratuur	34
2019/C 93/45	Sprawa C-5/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 4 stycznia 2019 r. – „Owergaz Mrezhi” AD, Sdruženje s nestopanska cel „Byłgarska gazowa asocjacija” / Komisija za energijino i wodno regulirane	34

2019/C 93/46	Sprawa C-8/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad (Bułgaria) w dniu 7 stycznia 2019 r. – postępowanie karne przeciwko RH	35
2019/C 93/47	Sprawa C-60/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 27 listopada 2018 r. w sprawie T-829/16, Mouvement pour une Europe des nations et des libertés / Parlament, wniesione w dniu 24 stycznia 2019 r. przez Mouvement pour une Europe des nations et des libertés	36
Sąd		
2019/C 93/48	Sprawa T-400/10 RENV: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – Hamas / Rada Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w ramach walki z terroryzmem – Zamrożenie środków finansowych – Możliwość zakwalifikowania władz państwa trzeciego jako właściwej władzy w rozumieniu wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB – Podstawa faktyczna decyzji o zamrożeniu środków finansowych – Obowiązek uzasadnienia – Błąd w ocenie – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Prawo do obrony – Prawo własności	38
2019/C 93/49	Sprawa T-298/16: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – East West Consulting / Komisja Odpowiedzialność pozaumowna – Instrument pomocy przedakcesyjnej – Państwo trzecie – Krajowe zamówienie publiczne – Zdecentralizowane zarządzanie – Decyzja 2008/969/WE, Euratom – System wczesnego ostrzegania (SWO) – Aktywacja ostrzeżenia w SWO – Ochrona interesów finansowych Unii – Odmowa zatwierdzenia ex ante przez Komisję – Nieudzielenie zamówienia – Właściwość Sądu – Dopuszczalność dowodów – Brak podstawy prawnej ostrzeżenia – Prawo do obrony – Domniemanie niewinności – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom – Związek przyczynowy – Szkoda majątkowa i krzywda – Utrata zamówienia – Utrata szansy na uzyskanie innych zamówień	40
2019/C 93/50	Sprawa T-348/16 OP: Wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2019 r. – Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis / ERCEA Klauzula arbitrażowa – Siódmy program ramowy w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji – Projekt Minatran – Koszty kwalifikowalne – Potrącenie – Wyrok zaoczny – Sprzeciw	40
2019/C 93/51	Sprawa T-412/16: Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2019 r. – Bena Properties / Rada Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Prawo do obrony – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Obowiązek uzasadnienia – Oczywisty błąd w ocenie – Prawo do poszanowania czci i dobrego imienia – Prawo własności – Domniemanie niewinności – Proporcjonalność	41
2019/C 93/52	Sprawa T-413/16: Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2019 r. – Cham / Rada Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Prawo do obrony – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Obowiązek uzasadnienia – Oczywisty błąd w ocenie – Prawo do poszanowania czci i dobrego imienia – Prawo własności – Domniemanie niewinności – Proporcjonalność	42
2019/C 93/53	Sprawa T-525/16: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – GQ i in. / Komisja Służba publiczna – Urzędnicy – Nowelizacja regulaminu pracowniczego – Rozporządzenie (UE, Euratom) nr 1023/2013 – Kategorie stanowisk – Przepisy przejściowe dotyczące przypisania do kategorii stanowisk – Artykuł 31 załącznika do XIII regulaminu pracowniczego – Asystenci w okresie przejściowym – Awans na podstawie art. 45 regulaminu pracowniczego dopuszczalny wyłącznie w ramach ścieżki kariery odpowiadającej zajmowanej kategorii stanowisk – Dostęp do kategorii stanowisk „starszy asystent” wyłącznie na podstawie procedury z art. 4 i z art. 29 ust. 1 regulaminu pracowniczego – Równość traktowania – Utrata prawa do ubiegania się o awans do grupy szaszeregowania AST 10 – Uzasadnione oczekiwania	43
2019/C 93/54	Sprawa T-526/16: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – FZ i in. / Komisja Służba publiczna – Urzędnicy – Nowelizacja regulaminu pracowniczego – Rozporządzenie (UE, Euratom) nr 1023/2013 – Kategorie stanowisk – Przepisy przejściowe dotyczące przypisania do kategorii stanowisk – Artykuł 30 załącznika do XIII regulaminu pracowniczego – Administratorzy w okresie przejściowym (AD 13) – Administratorzy (AD 12) – Awans na podstawie art. 45 regulaminu pracowniczego dopuszczalny wyłącznie w ramach ścieżki kariery odpowiadającej zajmowanej kategorii stanowisk – Dostęp do kategorii stanowisk „kierownik wydziału lub stanowisko równoważne” albo „radca lub stanowisko równoważne” wyłącznie na podstawie procedury z art. 4 i z art. 29 ust. 1 regulaminu pracowniczego – Równość traktowania – Utrata prawa do ubiegania się o awans do wyższej grupy szaszeregowania – Uzasadnione oczekiwania	44

2019/C 93/55	Sprawa T-540/16: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – FZ i in./Komisja Służba publiczna – Urzędnicy – Nowelizacja regulaminu pracowniczego – Rozporządzenie (UE, Euratom) nr 1023/2013 – Kategorie stanowisk – Przepisy przejściowe dotyczące przypisania do kategorii stanowisk – Artykuł 30 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego – Administratorzy w okresie przejściowym (AD 13) – Administratorzy (AD 12) – Awans na podstawie art. 45 regulaminu pracowniczego dozwolony wyłącznie w ramach ścieżki kariery odpowiadającej zajmowanej kategorii stanowisk – Dostęp do kategorii stanowisk „kierownik wydziału lub stanowisko równoważne” albo „radca lub stanowisko równoważne” wyłącznie na podstawie procedury z art. 4 i z art. 29 ust. 1 regulaminu pracowniczego – Pojęcie aktu niekorzystnego – Akt potwierdzający – Zawistość sporu – Spełnienie wymogów dotyczących postępowania poprzedzającego wniesienie skargi – Niedopuszczalność	45
2019/C 93/56	Sprawy T-641/16 RENV i T-137/17: Wyrok Sądu z dnia 13 grudnia 2018 r. – Kacol/Komisja Służba publiczna – Urzędnicy – Zatrudnienie – Ogłoszenie o konkursie – Konkurs otwarty – Niedopuszczenie kandydata do udziału w egzaminach na etapie oceny zintegrowanej – Nieuznanie świadectw kwalifikacji lub dyplomów – Dopuszczenie do wcześniejszego konkursu – Podobne warunki konkursu – Zasada zgodności skargi z zażaleniem – Powaga rzeczy osądzonej – Niedochowanie wymogów uprzedniego postępowania administracyjnego – Akt niekorzystny w rozumieniu art. 91 regulaminu pracowniczego – Właściwość organu wydającego akt – Wniosek o odszkodowanie	46
2019/C 93/57	Sprawa T-750/16: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – FV/Rada Służba publiczna – Urzędnicy – Artykuł 42c regulaminu pracowniczego – Skierowanie z urzędu na urlop w interesie służby – Równość traktowania – Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek – Oczywisty błąd w ocenie – Odpowiedzialność	47
2019/C 93/58	Sprawa T-881/16: Wyrok Sądu z dnia 15 stycznia 2019 r. – HJ/ EMA Służba publiczna – Personel tymczasowy – Częściowa niedopuszczalność – Wniosek o wydanie nakazu – Dostęp urzędników do swoich akt osobowych – Artykuły 26 i 26a regulaminu pracowniczego – Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Udostępnienie akt osobowych wszystkim członkom personelu EMA – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych przez instytucje i organy Unii – Odpowiedzialność – Krzywda	47
2019/C 93/59	Sprawa T-46/17: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – TDH Group/ EUIPO – Comercial de Servicios Agrigan (Pet Cuisine) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Graficzny znak towarowy Pet Cuisine – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy The Pet CUISINE alimento para mascotas felices Genial – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	48
2019/C 93/60	Sprawa T-111/17: Wyrok Sądu z dnia 15 stycznia 2019 r. – Computer Market/ EUIPO (COMPUTER MARKET) Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego COMPUTER MARKET – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Złożenie odwołania po terminie – Niedopuszczalność odwołania do izby odwoławczej – Artykuł 60 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 68 rozporządzenia (WE) 2017/1001] – Reguła 49 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 [obecnie art. 23 ust. 1 lit. b) rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625]	49
2019/C 93/61	Sprawa T-128/17: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – Torné/ Komisja Służba publiczna – Urzędnicy – Nowelizacja regulaminu pracowniczego z 2014 r. – Urlop z przyczyn osobistych – Jednoczesne zatrudnienie w charakterze członka personelu tymczasowego – Przepisy przejściowe dotyczące niektórych sposobów obliczania uprawnień emerytalnych – Wniosek o wydanie decyzji wstępnej – Akt niekorzystny – Cel przepisów przejściowych – Zakres stosowania <i>ratione personae</i> – Rozpoczęcie służby	49
2019/C 93/62	Sprawa T-160/17: Wyrok Sądu z dnia 10 stycznia 2019 r. – RY/Komisja Służba publiczna – Personel tymczasowy – Artykuł 2 lit. c) warunków zatrudnienia innych pracowników – Umowa na czas nieokreślony – Zwolnienie – Utrata zaufania – Prawo do bycia wysłuchanym – Ciężar dowodu	50

2019/C 93/63	Sprawa T-464/17: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – TP/ Komisja Służba publiczna – Urzędnicy – Wynagrodzenie – Wstrzymanie wypłaty wynagrodzenia – Alimenty przyznane przez sąd krajowy w postępowaniu rozwodowym – Lojalna współpraca z sądami krajowymi – Ograniczona swoboda – Artykuł 24 regulaminu pracowniczego – Europejski kodeks dobrej praktyki administracyjnej – Zasada zgodności – Akt niekorzystny – Wniosek o odszkodowanie – Przestrzeganie wymogów postępowania poprzedzającego wniesienie skargi	51
2019/C 93/64	Sprawa T-477/17: Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2019 r. – Haswani/ Rada Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Obowiązek uzasadnienia – Proporcjonalność – Błąd w ocenie	51
2019/C 93/65	Sprawa T-489/17: Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2019 r. – Windspiel Manufaktur/ EUIPO (Przedstawienie sposobu umiejscowienia zamknięcia butelki) Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie unijnego znaku towarowego przedstawiającego zamknięcie butelki – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	52
2019/C 93/66	Sprawa T-572/17: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – UC/Parlament Służba publiczna – Urzędnicy – Awans – Postępowanie w sprawie awansu w 2015 r. – Sprawozdanie z oceny – Przyznanie punktów za osiągnięcia – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do bycia wysłuchanym – Oczywisty błąd w ocenie – Odpowiedzialność – Krzywda	53
2019/C 93/67	Sprawa T-576/17: Wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2019 r. – Mas Que Vinos Global/ EUIPO – JESA (EL SEÑORITO) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego EL SEÑORITO – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy SEÑORITA – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	53
2019/C 93/68	Sprawa T-671/17: Wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2019 r. – Turbo-K International/EUIPO – Turbo-K (TURBO-K) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego TURBO-K – Niezarejestrowane wcześniejsze znaki towarowe TURBO-K – Względna podstawa odmowy rejestracji – Używanie w obrocie handlowym oznaczenia o zasięgu większym niż lokalny – Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Istniejące w systemie common law powództwo oparte na bezprawnym używaniu nazwy (action for passing off) – „Goodwill”	54
2019/C 93/69	Sprawa T-761/17: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – UR/Komisja Służba publiczna – Konkurs otwarty – Ogłoszenie o konkursie EPSO/AD/322/16 w celu zatrudnienia administratorów w obszarze audytu (AD 5/AD 7) – Warunek dopuszczenia – Wymagany dyplom – Niemieszczenie na liście rezerwy kadrowej – Obowiązek uzasadnienia – Oczywisty błąd w ocenie – Artykuł 27 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego	55
2019/C 93/70	Sprawa T-801/17: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – Dermatest / EUIPO (ORIGINAL excellent dermatest 3-star-guarantee.de) Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ORIGINAL excellent dermatest 3-star-guarantee.de – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Brak charakteru odróżniającego – Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001]	55
2019/C 93/71	Sprawa T-802/17: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – Dermatest / EUIPO (ORIGINAL excellent dermatest 5-star-guarantee.de CLINICALLY TESTED) Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ORIGINAL excellent dermatest 5-star-guarantee.de CLINICALLY TESTED – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Brak charakteru odróżniającego – Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001]	56
2019/C 93/72	Sprawa T-803/17: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – Dermatest / EUIPO (ORIGINAL excellent dermatest) Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ORIGINAL excellent dermatest – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Brak charakteru odróżniającego – Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001]	57

2019/C 93/73	Sprawa T-832/17: Wyrok Sądu z dnia 10 stycznia 2019 r. – achtung! / EUIPO (achtung!) Znak towarowy Unii Europejskiej – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Graficzny znak towarowy achtung! – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 2017/1001	57
2019/C 93/74	Sprawa T-7/18: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – Inforsacom Logicialis/EUIPO (Business and technology working as one) Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Business and technology working as one – Znak towarowy tworzony przez slogan reklamowy – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001	58
2019/C 93/75	Sprawa T-30/18: Wyrok Sądu z dnia 13 grudnia 2018 r. – Yado/EUIPO – Dvectis CZ (Poduszka służąca jako oparcie) Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Wzór wspólnotowy nr 2371591-0001 (Poduszka służąca jako oparcie) – Niedopuszczalność odwołania do izby odwoławczej – Przesłanie dokumentu do EUIPO poprzez formularz kontaktowy – Przesłanie dokumentu do EUIPO poprzez elektroniczny środek komunikacji i faksem	58
2019/C 93/76	Sprawa T-40/18: Wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2019 r. – Ecolab USA / EUIPO (SOLIDPOWER) Znak towarowy Unii Europejskiej – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Słowny znak towarowy SOLIDPOWER – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 2017/1001	59
2019/C 93/77	Sprawa T-91/18: Wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2019 r. – Equity Cheque Capital Corporation / EUIPO (DIAMOND CARD) Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego DIAMOND CARD – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter odróżniający – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001	60
2019/C 93/78	Sprawa T-368/18: Wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2019 r. – ETI Gıda Sanayi ve Ticaret / EUIPO – Grupo Bimbo (ETI Bumbo) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego ETI Bumbo – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy BIMBO – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Właściwy krąg odbiorców – Podobieństwo oznaczeń – Charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001	60
2019/C 93/79	Sprawa T-160/18: Postanowienie Sądu z dnia 16 stycznia 2019 r. – Theodorakidi / EUIPO – Benopoulou (THYREOS VASSILIKI) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy THYREOS VASSILIKI – Unieważnienie prawa do znaku towarowego – Prawo do nazwy Vassiliki w Grecji – Względna podstawa unieważnienia dotycząca naruszenia prawa do nazwy lub nazwiska – Artykuł 60 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna	61
2019/C 93/80	Sprawa T-304/18: Postanowienie Sądu z dnia 23 stycznia 2019 r. – MLPS / Komisja Skarga o stwierdzenie nieważności i na bezczynność – Nienadanie biegu skardze – Odmowa wszczęcia przez Komisję postępowania opartego na art. 7 TUE – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Brak bezpośredniego oddziaływania – Niedopuszczalność	61
2019/C 93/81	Sprawa T-331/18: Postanowienie Sądu z dnia 16 stycznia 2019 r. – Szécsi i Somossy / Komisja Skarga o odszkodowanie – Prawo instytucjonalne – Brak podjęcia przez Komisję kroków odpowiednich do upewnienia się, że sądy węgierskie przestrzegają art. 13 dyrektywy 2005/29 i odnośnego krajowego przepisu transponującego – Niedopuszczalność	62
2019/C 93/82	Sprawa T-436/18: Postanowienie Sądu z dnia 23 stycznia 2019 r. – Prigent / Komisja Skarga o stwierdzenie nieważności – Nienadanie biegu skardze – Odmowa wszczęcia przez Komisję postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Brak bezpośredniego oddziaływania – Niedopuszczalność	62
2019/C 93/83	Sprawa T-557/18: Postanowienie Sądu z dnia 10 stycznia 2019 r. – LG Electronics / EUIPO – Beko (BECON) Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Wycofanie sprzeciwu – Umorzenie postępowania	63

2019/C 93/84	Sprawa T-574/18: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 21 stycznia 2019 r. – Agrochem-Maks / Komisja Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego – Środki ochrony roślin – Substancja czynna o nazwie oxasulfuron – Nieodnawianie zatwierdzenia substancji czynnej w celu wprowadzenia do obrotu – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru – Wyważenie interesów . . .	64
2019/C 93/85	Sprawa T-751/18: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2018 r. – Daimler / Komisja	64
2019/C 93/86	Sprawa T-755/18: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2018 r. – FL Brüterei M-V i in. / Komisja . .	65
2019/C 93/87	Sprawa T-756/18: Skarga wniesiona w dniu 28 grudnia 2018 r. – AG / Europol	67
2019/C 93/88	Sprawa T-760/18: Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2018 r. – Intercontinental Exchange Holdings / EUIPO – New York Mercantile Exchange (NYMEX BRENT)	68
2019/C 93/89	Sprawa T-6/19: Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2019 r. – Irish Wind Farmers’ Association i in. / Komisja	69
2019/C 93/90	Sprawa T-10/19: Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2019 r. – United States Seafoods / EUIPO (UNITED STATES SEAFOODS)	69
2019/C 93/91	Sprawa T-17/19: Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2019 r. – Giulia Moi / Parlament Europejski	70
2019/C 93/92	Sprawa T-21/19: Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2019 r. – Pablosky / EUIPO – docPrice (mediFLEX easystep)	71
2019/C 93/93	Sprawa T-23/19: Skarga wniesiona w dniu 14 stycznia 2019 r. – Limango / EUIPO – Consolidated Artists (limango)	72
2019/C 93/94	Sprawa T-24/19: Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2019 r. – INC i Consorzio Stabile Sis / Komisja	73
2019/C 93/95	Sprawa T-29/19: Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2019 r. – Idea Groupe / EUIPO – The Logistical Approach (Idealogistic Verhoeven Greatest care in getting it there)	73
2019/C 93/96	Sprawa T-35/19: Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2019 r. – Benavides Torres / Rada	74
2019/C 93/97	Sprawa T-36/19: Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2019 r. – PE Digital GmbH/EUIPO – Spark Network Services GmbH (ElitePartner)	75
2019/C 93/98	Sprawa T-40/19: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2019 r. – Amigüitos pets & life / EUIPO – Société des produits Nestlé (THE ONLY ONE by alphaspirt wild and perfect)	76
2019/C 93/99	Sprawa T-44/19: Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2019 r. – Globalia Corporación Empresarial/ EUIPO – Touring Club Italiano (TC Touring Club)	77
2019/C 93/100	Sprawa T-46/19: Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2019 r. – Republika Grecka / Komisja Europejska	78

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2019/C 93/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 82 z 4.3.2019

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 72 z 25.2.2019

Dz.U. C 65 z 18.2.2019

Dz.U. C 54 z 11.2.2019

Dz.U. C 44 z 4.2.2019

Dz.U. C 35 z 28.1.2019

Dz.U. C 25 z 21.1.2019

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko Petarowi Dzivevowi i in.

(Sprawa C-310/16) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej – Artykuł 325 ust. 1 TFUE – Konwencja w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich – Postępowanie karne dotyczące przestępstw w dziedzinie VAT – Zasada skuteczności – Przeprowadzanie dowodów – Podśluch telefoniczny – Zgoda wydana przez niewłaściwy organ sądowy – Wzięcie pod uwagę podsłuchanych rozmów telefonicznych jako dowodów – Przepisy krajowe – Zakaz

(2019/C 93/02)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Strony w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Petar Dzivev, Galina Angelova, Georgi Dimov, Milko Velkov

Sentencja

Artykuł 325 ust. 1 TFUE oraz art. 1 ust. 1 lit. b) i art. 2 ust. 1 przyjętej na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej Konwencji w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich, podpisanej w Brukseli w dniu 26 lipca 1995 r., w świetle Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie, w kontekście zasady skuteczności ścigania w sprawach przestępstw z dziedziny podatku od wartości dodanej (VAT), stosowaniu przez sąd krajowy przepisu krajowego stanowiącego, że należy odrzucić w postępowaniu karnym dowody, takie jak nagrania z podsłuchów telefonicznych, wymagające uprzedniej zgody sądu, jeśli tę zgodę wydał niewłaściwy sąd, nawet jeżeli tylko za pomocą tych dowodów można wykazać popełnienie rozpatrywanych przestępstw.

⁽¹⁾ Dz.U. C 310 z 29.8.2016.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 16 stycznia 2019 r. – Rzeczpospolita Polska/ Stock Polska sp. z o.o., Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Lass & Steffen GmbH Wein- und Spirituosen-Import

(Sprawa C-162/17 P) ⁽¹⁾

Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 8 ust. 1 – Zgłoszenie do rejestracji graficznego znaku towarowego z elementem słownym LUBELSKA – Element dominujący i odróżniający

(2019/C 93/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rzeczpospolita Polska ((przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Stock Polska sp. z o.o. (przedstawiciel: T. Gawrylczyk, radca prawny), Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciele: M. Rajh i D. Botis, pełnomocnicy), Lass & Steffen GmbH Wein- und Spirituosen-Import (przedstawiciel: R. Kunz-Hallstein, Rechtsanwalt)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z 24.7.2017.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 24 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Morgan Stanley & Co International plc / Ministre de l'Économie et des Finances

(Sprawa C-165/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Szósta dyrektywa 77/388/ EWG – Dyrektywa 2006/112/WE – Odliczenie podatku naliczonego – Towary i usługi wykorzystywane zarówno do transakcji podlegających opodatkowaniu, jak i do transakcji zwolnionych z podatku (towary i usługi do użytku mieszanego) – Ustalenie właściwej proporcji podlegającej odliczeniu – Oddział spółki mający siedzibę w innym państwie członkowskim niż zakład główny spółki – Wydatki poniesione przez oddział, przeznaczone wyłącznie do realizacji transakcji zakładu głównego – Koszty ogólne oddziału, służące realizacji zarówno jego własnych transakcji, jak i transakcji zakładu głównego

(2019/C 93/04)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Morgan Stanley & Co International plc

Strona przeciwna: Ministre de l'Économie et des Finances

Sentencja

- 1) Artykuł 17 ust. 2, 3 i 5 oraz art. 19 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoczona podstawa wymiaru podatku, a także art. 168, 169 i 173–175 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, należy interpretować w ten sposób, że w odniesieniu do wydatków poniesionych przez oddział zarejestrowany w jednym państwie członkowskim, które są przeznaczone wyłącznie jednocześnie do realizacji transakcji opodatkowanych podatkiem od wartości dodanej i transakcji zwolnionych z tego podatku, dokonanych przez zakład główny tego oddziału znajdujący się w innym państwie członkowskim, należy zastosować proporcję podlegającą odliczeniu wynikającą z ułamka, na którego mianownik składa się obrót, z wyłączeniem podatku od wartości dodanej, złożony z tych tylko transakcji, a na którego licznik składają się transakcje opodatkowane, które uprawniałyby do odliczenia także wtedy, gdyby zostały dokonane w państwie członkowskim rejestracji tego oddziału, także wtedy, gdy to prawo do odliczenia wynika z dokonania przez ten oddział wyboru opodatkowania podatkiem od wartości dodanej transakcji dokonanych w tym państwie.
- 2) Artykuł 17 ust. 2, 3 i 5 oraz art. 19 ust. 1 szóstej dyrektywy 77/388, a także art. 168, 169 i 173–175 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że aby ustalić proporcję podlegającą odliczeniu mającą zastosowanie do kosztów ogólnych oddziału zarejestrowanego w jednym państwie członkowskim, które służą jednocześnie do realizacji transakcji dokonanych przez ten oddział w tym państwie i transakcji dokonanych przez jego zakład główny z siedzibą w innym państwie członkowskim, w mianowniku ułamka stanowiącego tę proporcję podlegającą odliczeniu należy uwzględnić transakcje realizowane zarówno przez ten oddział, jak i przez ten zakład główny, przy czym w liczniku tego ułamka, oprócz transakcji opodatkowanych zrealizowanych przez tenże oddział należy umieścić tylko transakcje opodatkowane zrealizowane przez rzeczony zakład główny, które również uprawniałyby do odliczenia, gdyby zostały dokonane w państwie rejestracji danego oddziału.

(¹) Dz.U. C 213 z 3.7.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – SH / TG

(Sprawa C-168/17) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Libii – Łańcuch umów zawartych w celu wystawienia gwarancji bankowej na rzecz podmiotu, którego nazwa jest umieszczona w wykazie podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych – Zapłata kosztów na mocy umów regwarancji – Rozporządzenie (UE) nr 204/2011 – Artykuł 5 – Pojęcie „środków finansowych udostępnionych podmiotowi wymienionemu w załączniku III do rozporządzenia nr 204/2011” – Artykuł 12 ust. 1 lit. c) – Pojęcie „roszczenia na podstawie gwarancji” – Pojęcie „osoby lub podmiotu działającego w imieniu osoby, o której mowa w art. 12 ust. 1 lit. a) lub b)”]

(2019/C 93/05)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SH

Strona pozwana: TG

przy udziale: UF

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) 204/2011 z dnia 2 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii należy interpretować w ten sposób:
 - ma on zastosowanie w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której koszty należne z tytułu umowy regwarancji powinny być zapłacone przez bank Unii Europejskiej bankowi libijskiemu, którego nazwa umieszczona jest w wykazie zawartym w załączniku III do tego rozporządzenia; oraz
 - zasadniczo nie ma on zastosowania w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której koszty należne z tytułu umowy regwarancji powinny być zapłacone przez bank Unii bankowi libijskiemu, którego nazwa nie jest już umieszczona w wykazie zawartym w załączniku III do wspomnianego rozporządzenia lub przez bank Unii innemu bankowi Unii, jeżeli z gwarancji bankowej udzielonej przez bank libijski korzysta podmiot, którego nazwa jest umieszczona w tym wykazie, chyba że płatność taka prowadzi, ze względu na powiązania prawne lub finansowe między bankiem będącym beneficjentem tej płatności a podmiotem, którego nazwa jest umieszczona we wspomnianym wykazie, do pośredniego udostępnienia rozpatrywanych kosztów na rzecz tego podmiotu.
- 2) Artykuł 12 rozporządzenia nr 204/2011 należy interpretować w ten sposób, że:
 - w pierwotnej wersji ma on zastosowanie, w przypadku gdy koszty należne z tytułu umów regwarancji powinny być zapłacone przez bank Unii Europejskiej bankowi libijskiemu, którego nazwa jest umieszczona w wykazie zawartym w załączniku III do tego rozporządzenia, lub przez bank Unii bankowi libijskiemu, którego nazwa nie jest umieszczona w tym wykazie, jeżeli z gwarancji bankowej udzielonej przez bank libijski korzysta podmiot, którego nazwa jest umieszczona we wspomnianym wykazie, pod warunkiem że bank libijski jest uznawany za podmiot działający w imieniu rządu Libii, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego;
 - w wersji wynikającej z rozporządzenia Rady (UE) nr 45/2014 z dnia 20 stycznia 2014 r. nie ma on zastosowania, w przypadku gdy koszty należne z tytułu umów regwarancji powinny być zapłacone przez bank Unii bankowi libijskiemu, którego nazwa jest umieszczona w wykazie zawartym w załączniku III do tego rozporządzenia, lub przez bank Unii bankowi libijskiemu, którego nazwa nie jest umieszczona w tym wykazie, jeżeli z gwarancji bankowej udzielonej przez bank libijski korzysta podmiot, którego nazwa jest umieszczona we wspomnianym wykazie, o ile koszty te zostały zapłacone przed wejściem w życie wspomnianego rozporządzenia; oraz
 - zarówno w wersji pierwotnej, jak i w wersji wynikającej z rozporządzenia nr 45/2014 nie ma on zastosowania, w przypadku gdy koszty należne z tytułu umów regwarancji powinny być zapłacone przez bank Unii innemu bankowi w Unii.
- 3) Artykuł 9 rozporządzenia nr 204/2011 należy interpretować w ten sposób, że nie może on mieć zastosowania do zapłaty kosztów takich jak koszty należne z tytułu poszczególnych umów rozpatrywanych w postępowaniu głównym.
- 4) Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia (UE) rozporządzenia Rady (UE) 2016/44 z dnia 18 stycznia 2016 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii oraz uchylającego rozporządzenie (UE) nr 204/2011 należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do kosztów regwarancji należnych od banku Unii Europejskiej na rzecz innego banku Unii w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której ostateczne rozliczenie następuje po wejściu w życie tego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 221 z 10.7.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Cresco Investigation GmbH / Markus Achatzi

(Sprawa C-193/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 21 – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Dyrektywa 2000/78/WE – Artykuł 2 ust. 2 lit. a) – Dyskryminacja bezpośrednia ze względu na religię – Przepisy krajowe przyznające niektórym pracownikom dzień urlopu w Wielki Piątek – Względy uzasadniające – Artykuł 2 ust. 5 – Artykuł 7 ust. 1 – Obowiązki pracodawców prywatnych i sądu krajowego wynikające z niezgodności prawa krajowego z dyrektywą 2000/78

(2019/C 93/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Cresco Investigation GmbH

Druga strona postępowania: Markus Achatzi

Sentencja

- 1) Artykuł 1 i art. 2 ust. 2 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że przepisy krajowe, na mocy których, po pierwsze, Wielki Piątek jest dniem wolnym od pracy tylko dla pracowników będących członkami niektórych Kościołów chrześcijańskich, a po drugie, jedynie ci pracownicy mają prawo – jeżeli są zobowiązani pracować w ten dzień wolny od pracy – do dodatku do wynagrodzenia pobieranego za pracę świadczoną w ten dzień, stanowią bezpośrednią dyskryminację ze względu na religię.

Środków przewidzianych przez te przepisy krajowe nie można uznać za środki konieczne do ochrony praw i wolności innych osób w rozumieniu art. 2 ust. 5 wspomnianej dyrektywy ani za szczególne środki mające zrekomensować niedogodności, u podstaw których leży religia, w rozumieniu art. 7 ust. 1 te same dyrektywy.

- 2) Artykuł 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że dopóki zainteresowane państwo członkowskie w celu przywrócenia równości traktowania nie zmieni przepisów przyznających prawo do dnia wolnego od pracy w Wielki Piątek tylko pracownikom będącym członkami niektórych Kościołów chrześcijańskich, dopóty prywatny pracodawca podlegający tym przepisom ma obowiązek przyznać również swoim pozostałym pracownikom prawo do dnia wolnego od pracy w Wielki Piątek, o ile pracownicy ci uprzednio zwrócili się do tego pracodawcy o zwolnienie z obowiązku pracy w tym dniu, i w konsekwencji uznać, że pracownikom tym przysługuje prawo do dodatku do wynagrodzenia pobieranego za pracę świadczoną w tym dniu, jeśli wspomniany pracodawca odmówił uwzględnienia takiej prośby.

⁽¹⁾ Dz.U. C 283 z 28.8.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – E.B. / Versicherungsanstalt öffentlich Bediensteter BVA

(Sprawa C-258/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2000/78/WE – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Artykuł 2 – Usiłowanie doprowadzenia przez urzędnika do czynu nierządnych wobec osób małoletnich płci męskiej – Kara dyscyplinarna wymierzona w 1975 r. – Wcześniejsze przeniesienie w stan spoczynku wraz z obniżeniem wysokości świadczeń emerytalnych – Dyskryminacja ze względu na orientację seksualną – Skutki stosowania dyrektywy 2000/78/WE w odniesieniu do kary dyscyplinarnej – Zasady obliczania wysokości wypłacanego świadczenia emerytalnego)

(2019/C 93/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.B.

Strona pozwana: Versicherungsanstalt öffentlich Bediensteter BVA

Sentencja

- 1) Artykuł 2 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że po upływie terminu na transpozycję tej dyrektywy, czyli od dnia 3 grudnia 2003 r., znajduje on zastosowanie do przyszłych skutków wydanej przed wejściem w życie wspomnianej dyrektywy ostatecznej decyzji dyscyplinarnej nakazującej przeniesienie w stan spoczynku urzędnika z jednoczesnym obniżeniem pobieranego przez niego świadczenia emerytalnego.
- 2) Dyrektywę 2000/78 należy interpretować w ten sposób, iż w sytuacji, o jakiej mowa w pkt 1 sentencji niniejszego wyroku, zobowiązuje ona sąd krajowy do ponownego zbadania, w odniesieniu do okresu od dnia 3 grudnia 2003 r., nie ostatecznej kary dyscyplinarnej nakazującej wcześniejsze przeniesienie w stan spoczynku danego urzędnika, ale obniżenia kwoty pobieranego przez niego świadczenia emerytalnego w celu określenia kwoty świadczenia, jaką pobierałby w przypadku braku jakiegokolwiek formy dyskryminacji ze względu na orientację seksualną.

⁽¹⁾ Dz.U. C 283 z 28.8.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 stycznia 2019 r. – Komisja Europejska / United Parcel Service, Inc., FedEx Corp.

(Sprawa C-265/17 P) ⁽¹⁾

Odwołanie – Kontrola koncentracji przedsiębiorstw – Przejęcie TNT Express przez UPS – Decyzja Komisji uznająca koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym oraz z funkcjonowaniem porozumienia EOG – Model ekonometryczny sporządzony przez Komisję – Niepodanie do wiadomości zmian dokonanych w modelu ekonometrycznym – Naruszenie prawa do obrony

(2019/C 93/08)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Christoforou, N. Khan, H. Leupold i A. Biolan, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: United Parcel Service, Inc. (przedstawiciele: A. Ryan, solicitor, F. Hoseinian, advokat, W. Knibbeler, S. A. Pliego i P. van den Berg, advocaten, oraz F. Roscam Abbing, advocate), FedEx Corp. (przedstawiciele: F. Carlin, barrister, G. Bushell, solicitor, i N. Niejahr, Rechtsanwältin)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 23 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – K.M. Zyla / Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-272/17) (¹)

Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ pracowników – Równość traktowania – Podatki dochodowe – Składki na zabezpieczenie społeczne – Pracownik, który wyjechał z państwa członkowskiego miejsca zatrudnienia w trakcie roku kalendarzowego – Zastosowanie zasady pro rata temporis do obniżki kwoty podlegającej pobraniu na poczet składek

(2019/C 93/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: K.M. Zyla

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Sentencja

Wykładni art. 45 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które stanowi, że w ramach ustalania wysokości należnych od pracownika składek na zabezpieczenie społeczne obniżka kwoty podlegającej pobraniu przypadająca na te składki, do której pracownik jest uprawniony za dany rok kalendarzowy, jest proporcjonalna do okresu, podczas którego ten pracownik był ubezpieczony w systemie zabezpieczenia społecznego tego państwa członkowskiego, co wyłącza z tej rocznej obniżki kwotę proporcjonalną do okresu, w którym pracownik ten nie był ubezpieczony w tym systemie i zamieszkiwał w innym państwie członkowskim, i nie prowadził w nim działalności zawodowej.

(¹) Dz.U. C 277 z 21.8.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 24 stycznia 2019 r. – George Haswani / Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

(Sprawa C-313/17 P) ⁽¹⁾

Odwołanie – Artykuł 86 regulaminu postępowania przed Sądem – Dopuszczalność – Postępowanie w sprawie dostosowania skargi – Konieczność dostosowania zarzutów i argumentów – Środki ograniczające przyjęte wobec Syryjskiej Republiki Arabskiej – Wykaz osób i podmiotów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Umieszczenie nazwiska wnoszącego odwołanie w wykazie

(2019/C 93/10)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: George Haswani (przedstawiciel: G. Karouni, avocat)

Pozostali uczestnicy postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Sikora-Kalèda i S. Kyriakopoulou, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Havas i R. Tricot, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Uchyli się pkt 1 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 22 marca 2017 r., Haswani/Rada (T-231/15, niepublikowanego, EU:T:2017:200).
- 2) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z 24.7.2017.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 24 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW) / X, Y i X, Y / Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW) oraz Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW) / Z

(Sprawa C-326/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 1999/37 WE – Dokumenty rejestracyjne pojazdów – Braki w świadectwach rejestracji – Wzajemne uznawanie – Dyrektywa 2007/46/WE – Pojazdy zbudowane przed harmonizacją wymagań technicznych na poziomie Unii Europejskiej – Zmiany mające wpływ na właściwości techniczne pojazdu

(2019/C 93/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW), X, Y

Strona przeciwna: X, Y, Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW), Z

Sentencja

- 1) Artykuł 2 lit. a) dyrektywy Rady 1999/37/WE z dnia 29 kwietnia 1999 r. w sprawie dokumentów rejestracyjnych pojazdów w związku z art. 3 pkt 11 i 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/46/WE z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów należy interpretować w ten sposób, że dyrektywa 1999/37 ma zastosowanie do dokumentów wydanych przez państwa członkowskie w trakcie rejestracji pojazdów zbudowanych przed dniem 29 kwietnia 2009 r., kiedy to upłynął termin transpozycji dyrektywy 2007/46.
- 2) Artykuł 4 dyrektywy 1999/37 w związku z art. 3 ust. 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że organy państwa członkowskiego, w którym złożony został wniosek o ponowną rejestrację używanego pojazdu, mają prawo odmówić uznania świadectwa rejestracji wydanego w państwie członkowskim, w którym pojazd ten był uprzednio zarejestrowany, jeżeli brakuje w nim pewnych obowiązkowych danych, wskazane w nim dane nie odpowiadają temu pojazdowi oraz rzeczony świadectwo nie pozwala na identyfikację tego pojazdu.
- 3) Artykuł 24 ust. 6 dyrektywy 2007/46 należy interpretować w ten sposób, że przewidziany w nim reżim nie ma zastosowania do pojazdu używanego, który został już zarejestrowany w państwie członkowskim, jeżeli został on na podstawie art. 4 dyrektywy 1999/37 przedstawiony właściwemu w tej dziedzinie organowi innego państwa członkowskiego w celu jego ponownej rejestracji. Jednakże, jeżeli istnieją przesłanki, by sądzić, że pojazd ten stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego, organ ten może na mocy art. 5 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/40/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie badań zdatności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep zażądać skierowania pojazdu na badania techniczne przed jego rejestracją.

(¹) Dz.U. C 293 z 4.9.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Stefano Liberato / Luminita Luisa Grigorescu

(Sprawa C-386/17) (¹)

Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach dotyczących zobowiązań alimentacyjnych – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Artykuł 5 pkt 2 – Artykuł 27 – Artykuł 35 ust. 3 – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuł 19 – Zawistość sporu – Artykuł 22 lit. a) – Artykuł 23 lit. a) – Nieuznanie orzeczenia w wypadku oczywistej sprzeczności z porządkiem publicznym – Artykuł 24 – Zakaz badania jurysdykcji państwa członkowskiego pochodzenia – Podstawa odmowy uznania oparta na naruszeniu zasad zawistości sporu – Brak

(2019/C 93/12)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stefano Liberato

Strona pozwana: Luminita Luisa Grigorescu

Sentencja

Zasady zawisłości sporu zawarte w art. 27 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych oraz w art. 19 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy w ramach sporu w sprawie małżeńskiej, w sprawie odpowiedzialności rodzicielskiej lub w sprawie zobowiązań alimentacyjnych sąd, do którego pozew wniesiono później, wydaje z naruszeniem tych zasad orzeczenie, które staje się prawomocne, stoją one na przeszkodzie temu, by sądy państwa członkowskiego, któremu podlega sąd, do którego najpierw wniesiono pozew, mogły odmówić uznania tego orzeczenia z tego jedynie powodu. W szczególności naruszenie to nie uzasadnia samo w sobie nieuznania wspomnianego orzeczenia ze względu na jego oczywistą sprzeczność z porządkiem publicznym tego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 338 z 9.10.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Presidenza del Consiglio dei Ministri / Fallimento Traghetti del Mediterraneo SpA

(Sprawa C-387/17) (¹)

Odesłanie prejudycjalne – Pomoc państwa – Pomoc istniejąca i pomoc nowa – Kwalifikacja – Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 – Artykuł 1 lit. b) ppkt (iv) i (v) – Zasady pewności prawa oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań – Możliwość stosowania – Pomoc przyznana przed liberalizacją rynku początkowo zamkniętego dla konkurencji – Powództwo o odszkodowanie przeciwko państwu członkowskiemu wniesione przez konkurenta spółki będącej beneficjentem

(2019/C 93/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Presidenza del Consiglio dei Ministri

Strona pozwana: Fallimento Traghetti del Mediterraneo SpA

Sentencja

- 1) Subwencje przyznane na rzecz przedsiębiorstwa przed terminem liberalizacji odnośnego rynku, takie jak subwencje, których dotyczy postępowanie główne, nie mogą zostać zakwalifikowane jako pomoc istniejąca jedynie z powodu braku formalnej liberalizacji tego rynku w momencie ich przyznania, jeżeli subwencje te mogły mieć wpływ na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi i zakłócać konkurencję lub grozić jej zakłóceniem, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Artykuł 1 lit. b) ppkt (iv) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [108 TFUE] należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym. W zakresie, w jakim subwencje rozpatrywane w postępowaniu głównym zostały przyznane z naruszeniem obowiązku uprzedniego zgłoszenia ustanowionego w art. 93 ust. 3 traktatu EWG, podmioty państwowe nie mogą powoływać się na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. W sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której powództwo o odszkodowanie przeciwko państwu członkowskiemu zostało wniesione przez konkurenta spółki będącej beneficjentem, zasada pewności prawa nie pozwala narzucić skarżącemu, poprzez stosowanie w drodze analogii, terminu przedawnienia takiego jak ustalony w art. 15 ust. 1 tego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 338 z 9.10.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – postępowanie wszczęte przez „Paysera LT” UAB, dawniej „EVP International” UAB

(Sprawa C-389/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Podejmowanie działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego – Dyrektywa 2009/110/WE – Artykuł 5 ust. 2 i 3 – Przepisy dotyczące funduszy własnych – Fundusze własne wymagane do prowadzenia działalności związanej z emisją pieniądza elektronicznego – Pojęcie „działalności związanej z emisją pieniądza elektronicznego” – Emisja pieniądza elektronicznego na rzecz sprzedawcy według wartości nominalnej otrzymanych środków pieniężnych

(2019/C 93/14)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Paysera LT” UAB, dawniej „EVP International” UAB

przy udziale: Lietuvos bankas

Sentencja

Artykuł 5 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniającej dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylającej dyrektywę 2000/46/WE, należy interpretować w ten sposób, że usługi świadczone przez instytucje pieniądza elektronicznego w ramach transakcji płatniczych, takie jak usługi rozpatrywane w postępowaniu głównym, stanowią działalność związaną z emisją pieniądza elektronicznego w rozumieniu przywołanego przepisu, o ile powodują emisję lub wykup pieniądza elektronicznego w ramach jednej i tej samej transakcji płatniczej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 309 z 18.9.2017 r.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 stycznia 2019 r. – Deza, a.s. / Europejska Agencja Chemikaliów, Królestwo Danii, Królestwo Niderlandów, Królestwo Szwecji, Królestwo Norwegii

(Sprawa C-419/2017 P) ⁽¹⁾

Odwołanie – Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (rozporządzenie REACH) – Załącznik XIV – Sporządzenie listy substancji wymagających uzyskania zezwolenia – Umieszczenie na liście substancji zidentyfikowanych w celu ich ewentualnego włączenia do załącznika XIV – Aktualizacja umieszczonego na liście wpisu substancji ftalan di(2 etyloheksylu) (DEHP) – Błędy w wykładni i zastosowaniu rozporządzenia REACH oraz naruszenie zasady pewności prawa – Przeinaczenie okoliczności faktycznych i dowodów – Zakres kontroli

(2019/C 93/15)

Język postępowania: czeski

Strony

Wnoszący odwołanie: Deza, a.s. (przedstawiciel: P. Dejl, advokát)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: W. Broere, N. Herbatschek i M. Heikkilä, pełnomocnicy, wspierani przez M. Procházkę i M. Maškovą, advokáty), Królestwo Danii (przedstawiciele: J. Nymann-Lindegren i M. Wolff, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów, Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk, C. Meyer-Seitz, H. Shev i L. Zettergren, pełnomocnicy), Królestwo Norwegii

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Deza, a.s. pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Europejską Agencję Chemikaliów (ECHA).
- 3) Królestwo Danii i Królestwo Szwecji pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 293 z 4.9.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Walbusch Walter Busch GmbH & Co. KG / Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main eV

(Sprawa C-430/17) (¹)

Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 2011/83/UE – Umowy zawierane na odległość – Artykuł 6 ust. 1 lit. h) – Obowiązek poinformowania o prawie do odstąpienia od umowy – Artykuł 8 ust. 4 – Umowa zawierana przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, przewidującego ograniczoną przestrzeń lub ograniczony czas na przedstawienie informacji – Pojęcie „ograniczonej przestrzeni lub ograniczonego czasu na przedstawienie informacji” – Ulotka informacyjna załączona w czasopiśmie – Poczтівка zamówieniowa z hiperłączem odsyłającym do informacji o prawie do odstąpienia od umowy

(2019/C 93/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Walbusch Walter Busch GmbH & Co. KG

Strona przeciwna: Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main eV

Sentencja

Oceny kwestii, czy w konkretnym wypadku dany środek porozumiewania się na odległość przewiduje ograniczoną przestrzeń lub ograniczony czas na przedstawienie informacji zgodnie z art. 8 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG oraz dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, należy dokonywać z uwzględnieniem wszystkich cech technicznych komunikatu handlowego przedsiębiorcy. W tym względzie do sądu krajowego należy sprawdzenie, czy uwzględniając przestrzeń i czas komunikatu oraz minimalny rozmiar pisma typograficznego, który byłby odpowiedni dla przeciętnego konsumenta będącego odbiorcą rzeczowego komunikatu, wszystkie informacje, o których mowa w art. 6 ust. 1 wspomnianej dyrektywy, mogą zostać obiektywnie przedstawione w ramach owego komunikatu.

Artykuł 6 ust. 1 lit. h) i art. 8 ust. 4 dyrektywy 2011/83 należy interpretować w ten sposób, że w wypadku gdy umowa zostaje zawarta przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, przewidującego ograniczoną przestrzeń lub ograniczony czas na przedstawienie informacji oraz gdy istnieje prawo do odstąpienia od umowy, przedsiębiorca jest zobowiązany udzielić konsumentowi informacji – z wykorzystaniem tego konkretnego środka i przed zawarciem takiej umowy – o warunkach, terminach oraz procedurze korzystania z tego prawa. W takiej sytuacji przedsiębiorca ów powinien przekazać konsumentowi wzór formularza odstąpienia od umowy zawarty w części B załącznika I do wspomnianej dyrektywy za pośrednictwem innego źródła, w prostym i zrozumiałym języku.

(¹) Dz.U. C 347 z 16.10.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 24 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep – Niderlandy) – Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank / D. Balandin, I. Lukachenko, Holiday on Ice Services BV

(Sprawa C-477/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne – Rozporządzenie (UE) nr 1231/2010 – Właściwe ustawodawstwo – Zaświadczenie A I – Artykuł 1 – Rozszerzenie możliwości korzystania z zaświadczenia A I na obywateli państw trzecich zamieszkujących legalnie na terytorium państwa członkowskiego – Legalne zamieszkanie – Pojęcie

(2019/C 93/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

Strona pozwana: D. Balandin, I. Lukachenko, Holiday on Ice Services BV

Sentencja

Artykuł 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo, należy interpretować w ten sposób, że obywatele państw trzecich, tacy jak ci, których dotyczy sprawa w postępowaniu głównym, przebywający i wykonujący tymczasowo pracę w różnych państwach członkowskich na rzecz pracodawcy mającego siedzibę w danym państwie członkowskim, mogą powoływać się na przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego i rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącym wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 zasady koordynacji w celu określenia ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego, któremu podlegają, ze względu na to, że przebywają oni i pracują legalnie na terytorium państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 357 z 23.10.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – Deutsche Post AG / Hauptzollamt Köln

(Sprawa C-496/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Unijny kodeks celny – Artykuł 39 – Status upoważnionego przedsiębiorcy – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/2447 – Artykuł 24 ust. 1 akapit drugi – Wnioskodawca inny niż osoba fizyczna – Kwestionariusz – Gromadzenie danych osobowych – Dyrektywa 95/46/WE – Artykuły 6 i 7 – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Artykuły 5 i 6 – Przetwarzanie danych osobowych

(2019/C 93/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Deutsche Post AG

Strona pozwana: Hauptzollamt Köln

Sentencja

Artykuł 24 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny w związku z dyrektywą 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych oraz z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnym rozporządzeniem o ochronie danych) należy interpretować w ten sposób, że organy celne mogą wymagać od wnioskodawcy ubiegającego się o status upoważnionego przedsiębiorcy dostarczenia numerów identyfikacji podatkowej nadanych dla celów poboru podatku dochodowego, dotyczących wyłącznie tych osób fizycznych, które są uprawnione do działania w imieniu wnioskodawcy lub sprawują kontrolę nad jego kierownictwem oraz osób odpowiedzialnych za sprawy celne wnioskodawcy, jak również dane kontaktowe urzędów skarbowych właściwych dla wszystkich tych osób, w zakresie, w jakim dane te umożliwiają tym organom uzyskanie informacji dotyczących poważnych lub powtarzających się naruszeń przepisów celnych lub przepisów podatkowych albo popełnionych przez te osoby fizyczne poważnych przestępstw karnych związanych z ich działalnością gospodarczą.

(¹) Dz.U. C 347 z 16.10.2017.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa – Łotwa) – SIA „KPMG Baltics” działająca w charakterze syndyka masy upadłości AS „Latvijas Krājbanka” / SIA „Ķīpars AI”

(Sprawa C-639/17) (¹)

Odesłanie prejudycjalne – Zamknięcie rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych – Dyrektywa 98/26/WE – Zakres stosowania – Pojęcie „zlecenia transferu” – Zlecenie płatnicze przekazane przez posiadacza zwykłego rachunku bieżącego instytucji kredytowej, wobec której ogłoszona została następnie upadłość

(2019/C 93/19)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA „KPMG Baltics” działająca w charakterze syndyka masy upadłości AS „Latvijas Krājbanka”

Strona pozwana: SIA „Ķīpars AI”

Sentencja

Zlecenie płatnicze takie jak będące przedmiotem postępowania głównego, przekazane przez posiadacza zwykłego rachunku bieżącego instytucji kredytowej i obejmujące przeniesienie środków do innej instytucji kredytowej, nie wchodzi w zakres pojęcia „zlecenia transferu” w rozumieniu dyrektywy 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych, zmienionej dyrektywą 2009/44/CE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 maja 2009 r., i w rezultacie nie jest objęte zakresem stosowania tejże dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 52 z 12.2.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandie) – Irlandia) – M.A., S.A., A.Z. / The International Protection Appeals Tribunal, The Minister for Justice and Equality, Attorney General, Irlandia

(Sprawa C-661/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Polityka azylowa – Kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 – Klauzule dyskrecjonalne – Kryteria oceny

(2019/C 93/20)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandie)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M.A., S.A., A.Z.

Strona pozwana: The International Protection Appeals Tribunal, The Minister for Justice and Equality, Attorney General, Irlandia

Sentencja

- 1) Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż państwo członkowskie, co do którego ustalono, że jest ono „odpowiedzialne” w rozumieniu tego rozporządzenia, notyfikowało swój zamiar wystąpienia z Unii Europejskiej zgodnie z art. 50 TUE, nie zobowiązuje państwa członkowskiego dokonującego takiego ustalenia do zbadania przez nie samo rozpatrywanego wniosku o udzielenie ochrony na podstawie przewidzianej w tym art. 17 ust. 1 klauzuli dyskrecjonalnej.
- 2) Rozporządzenie nr 604/2013 należy interpretować w ten sposób, że nie zobowiązuje ono do tego, aby ustalenie odpowiedzialnego państwa członkowskiego na podstawie kryteriów określonych w tym rozporządzeniu i korzystanie z przewidzianej w art. 17 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia klauzuli dyskrecjonalnej należało do tego samego organu krajowego.
- 3) Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013 należy interpretować w ten sposób, że nie zobowiązuje on państwa członkowskiego, które nie jest odpowiedzialne na podstawie określonych w tym rozporządzeniu kryteriów za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, do uwzględnienia najlepszego zabezpieczenia interesów dziecka i do rozpatrzenia przez nie samo tego wniosku na podstawie art. 17 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia.
- 4) Artykuł 27 ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013 należy interpretować w ten sposób, że nie wymaga on ustanowienia środka zaskarżenia decyzji o nieskorzystaniu z możliwości przewidzianej w art. 17 ust. 1 tego rozporządzenia, bez uszczerbku dla możliwości zaskarżania tej decyzji w ramach odwołania od decyzji o przekazaniu.
- 5) Artykuł 20 ust. 3 rozporządzenia nr 604/2013 należy interpretować w ten sposób, że w braku dowodu przeciwnego przepis ten ustanawia domniemanie, zgodnie z którym w celu jak najlepszego zabezpieczenia interesów dziecka sytuację tego dziecka należy rozpatrywać w sposób nierozdzielnie związany z sytuacją jego rodziców.

⁽¹⁾ Dz.U. C 42 z 5.2.2018.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 stycznia 2019 r. – Toni Klement / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

(Sprawa C-698/17 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 15 ust. 1 – Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wcześniejszego znaku towarowego – Trójwymiarowy znak towarowy przedstawiający kształt pieca – Rzeczywiste używanie znaku towarowego – Uzasadnienie)

(2019/C 93/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Toni Klement (przedstawiciel: J. Weiser, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciele: D. Hanf, D. Botis i D. Walicka, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Toni Klement zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 134 z dnia 16.04.2018 r.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 17 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – Postępowanie wszczęte przez A Ltd

(Sprawa C-74/18) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2009/138/WE – Podejmowanie i prowadzenie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej – Artykuł 13 pkt 13 – Pojęcie „państwa członkowskiego umiejscowienia ryzyka” – Spółka z siedzibą w państwie członkowskim, świadcząca usługi ubezpieczeniowe odnoszące się do ryzyka umownego związanego z przekształceniem spółek w innym państwie członkowskim – Artykuł 157 – Państwo członkowskie poboru podatku od składek ubezpieczeniowych

(2019/C 93/22)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

A Ltd

przy udziale: Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

Sentencja

Artykuł 157 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącalność II), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/58/UE z dnia 11 grudnia 2013 r., w związku z art. 13 pkt 13 te samej dyrektywy 2009/138 należy interpretować w ten sposób, że wówczas, gdy zakład ubezpieczeń z siedzibą na terytorium danego państwa członkowskiego oferuje ubezpieczenie obejmujące ryzyko umowne związane z wartością akcji i godziwą ceną zakupu zapłaconą przez kupującego w wypadku nabycia przedsiębiorstwa, umowa ubezpieczenia zawarta w tym kontekście podlega wyłącznie podatkowi pośrednim i opłatom o charakterze fiskalnym od składek ubezpieczeniowych w państwie członkowskim, w którym ubezpieczający ma siedzibę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 23.4.2018.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 17 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Köln – Niemcy) – postępowanie wszczęte przez Klausa Manuela Marię Brischa

(Sprawa C-102/18) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (UE) nr 650/2012 – Artykuł 65 ust. 2 – Europejskie poświadczenie spadkowe – Wniosek o wydanie poświadczenia – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1329/2014 – Obowiązkowe, względnie fakultatywne stosowanie formularza ustanowionego zgodnie z art. 1 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego nr 1329/2014

(2019/C 93/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący zażalenie: Klaus Manuel Maria Brisch

Sentencja

Artykuł 65 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego oraz art. 1 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1329/2014 z dnia 9 grudnia 2014 r. ustanawiającego formularze, o których mowa w rozporządzeniu nr 650/2012, należy interpretować w ten sposób, że do celów złożenia wniosku o wydanie europejskiego poświadczenia spadkowego zgodnie z art. 65 ust. 2 rozporządzenia nr 650/2012 stosowanie formularza IV z załącznika 4 do rozporządzenia wykonawczego nr 1329/2014 jest fakultatywne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 23.4.2018 r.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 grudnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie – Belgia) – wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko IK

(Sprawa C-551/18 PPU) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Europejski nakaz aresztowania i procedura przekazywania osób między państwami członkowskimi – Europejski nakaz aresztowania wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności – Treść i forma – Artykuł 8 ust. 1 lit. f) – Brak informacji na temat kary dodatkowej – Ważność – Konsekwencje – Wpływ na umieszczenie w zakładzie karnym]

(2019/C 93/24)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van Cassatie

Strona w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IK

Sentencja

Artykuł 8 ust. 1 lit. f) decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że pominięcie w europejskim nakazie aresztowania, na podstawie którego przekazano daną osobę, informacji o karze dodatkowej, polegającej na oddaniu do dyspozycji sądu penitencjarnego, na którą osoba ta została skazana za to samo przestępstwo i tym samym orzeczeniem, w którym orzeczono zasadniczą karę pozbawienia wolności, w okolicznościach rozpatrywanych w postępowaniu głównym nie stoi na przeszkodzie temu, by wykonanie tej dodatkowej kary po zakończeniu kary zasadniczej i po wydaniu przez krajowy sąd penitencjarny formalnej decyzji w tym zakresie prowadziło do pozbawienia wolności.

(¹) Dz.U. C 16 z 14.1.2019.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Kassel Zweigstelle Hofgeismar (Niemcy) w dniu 27 kwietnia 2018 r. – Petra Breyer, Heiko Breyer / Sundair GmbH

(Sprawa C-292/18)

(2019/C 93/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Kassel Zweigstelle Hofgeismar

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Petra Breyer, Heiko Breyer

Strona pozwana: Sundair GmbH

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2018 r. Trybunał orzekł, co następuje:

Artykuł 3 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, w związku z art. 2 lit. a) tego rozporządzenia, należy interpretować w ten sposób, że przedsiębiorstwo takie jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które wystąpiło o wydanie licencji na prowadzenie działalności, ale nie została mu ona jednak jeszcze przyznana w chwili przewidzianej dla wykonania planowanych lotów, nie może być objęte zakresem powyższego rozporządzenia, wobec czego zainteresowani pasażerowie nie mają prawa do odszkodowania na podstawie art. 5 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 23 lutego 2018 r. w sprawie T-445/16, Schinga GmbH / Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO), wniesione w dniu 7 maja 2018 r. przez Schniga GmbH

(Sprawa C-308/18 P)

(2019/C 93/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Schniga GmbH (przedstawiciele: G. Würtenberger, R. Kunze i T. Wittmann, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO)

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2018 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dziesiąta izba) oddalił odwołanie jako oczywiście bezzasadne i orzekł, że wnosząca odwołanie pokrywa własne koszty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Steiermark (Austria) w dniu 6 lipca 2018 r. – Fluctus s.r.o. i in.

(Sprawa C-444/18)

(2019/C 93/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Steiermark

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fluctus s.r.o., Fluentum s.r.o., SD

Strona przeciwna: Landespolizeidirektion Steiermark

przy udziale: Finanzpolizei

Postanowieniem z dnia 9 stycznia 2019 r. Trybunał (siódma izba) orzekł, co następuje:

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym przedstawiony przez Landesverwaltungsgericht Steiermark (regionalny sąd administracyjny Styrii, Austria) postanowieniem z dnia 2 lipca 2018 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 3 maja 2018 r. w sprawie T-193/17 CeramTec GmbH / EUIPO, wniesione w dniu 13 lipca 2018 r. przez CeramTec GmbH

(Sprawa C-463/18 P)

(2019/C 93/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: CeramTec GmbH (przedstawiciel: A. Renck, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 15 stycznia 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości (siódma izba) stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 14 czerwca 2018 r. w sprawie T-294/17 Lion's Head Global Partners LLP / EUIPO, wniesione w dniu 29 sierpnia 2018 r. przez Lion's Head Global Partners LLP

(Sprawa C-553/18 P)

(2019/C 93/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Lion's Head Global Partners LLP (przedstawiciel: R. Nöske, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 15 stycznia 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości (ósma izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiątej izby) wydanego w dniu 14 czerwca 2018 r. w sprawie T-310/17 Lion's Head Global Partners LLP / EUIPO, wniesione w dniu 29 sierpnia 2018 r. przez Lion's Head Global Partners LLP

(Sprawa C-554/08 P)

(2019/C 93/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Lion's Head Global Partners LLP (przedstawiciel: R. Nöske, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 15 stycznia 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości (ósma izba) orzekł, że odwołanie jest niedopuszczalne.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 13 lipca 2018 r. w sprawie T-825/16, Republika Cypru / EUIPO, wniesione w dniu 24 września 2018 r. przez Republikę Cypru

(Sprawa C-608/18 P)

(2019/C 93/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Cypru (przedstawiciele: S. Malynicz QC, barrister, V. Marsland, solicitor)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania do wyroku Sądu w sprawie T-825/16, Republika Cypru/EUIPO i uwzględnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku towarowego;
- obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, Sąd błędnie uznał, że Izba Odwoławcza prawidłowo przeniosła wnioski z wcześniejszych wyroków Sądu w sprawach połączonych T-292/14 i T-293/14 (XΑΛΛΟΥΜΙ i HALLOUMI) oraz w sprawie T-534/10 (HELLIM) na grunt niniejszej sprawy. Sprawy te nie dotyczyły znaków certyfikujących, lecz innych rodzajów znaków towarowych, a mianowicie, odpowiednio, zwykłych unijnych znaków towarowych i wspólnych znaków towarowych. Podstawową funkcją takich znaków jest wskazanie handlowego pochodzenia towarów (w przypadku znaku wspólnego większej liczby podmiotów gospodarczych powiązanych członkostwem w stowarzyszeniu). Znaki certyfikujące nie pełnią natomiast podstawowej funkcji wskazania pochodzenia, lecz funkcję odróżnienia klasy towarów, a mianowicie towarów certyfikowanych, co oznacza, że są one w rzeczywistości zgodne z przepisami dotyczącymi dozwolonego stosowania znaku certyfikującego HALLOUMI i zgodnie z nimi zostały dopuszczone do wytwarzania. Ponadto właściwy krąg odbiorców w tych wcześniejszych wyrokach Sądu był inny niż właściwy krąg odbiorców w niniejszej sprawie.

Po drugie, Sąd niesłusznie orzekł, że wcześniejszy krajowy znak towarowy – w niniejszym przypadku krajowy znak certyfikujący – był całkowicie pozbawiony charakteru odróżniającego jako odróżniającego towary certyfikowane od towarów niecertyfikowanych; niesłusznie uznał, że znak towarowy ma charakter opisowy lub rodzajowy; niesłusznie podważył krajową ochronę krajowego znaku towarowego; oraz niesłusznie podważył w postępowaniu w sprawie sprzeciwu przed EUIPO ważność wspomnianego znaku towarowego.

Po trzecie, Sąd popełnił błąd w porównaniu znaków towarowych i w ocenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Błędnie podszedł do tych kwestii tak, jakby wcześniejszy znak towarowy był raczej znakiem towarowym wskazującym na pochodzenie niż znakiem certyfikującym. Nie uznał, że wcześniejszy znak towarowy jako znak certyfikujący ma jakikolwiek charakter odróżniający, tj. odróżniający towary, które w rzeczywistości spełniały normy znaku certyfikującego i zostały w rzeczywistości wyprodukowane przez producentów upoważnionych przez posiadacza znaku certyfikującego. Nie wziął również pod uwagę sposobu, w jaki znaki certyfikujące są zwykle używane (tj. niezmiennie wraz z odróżniającą nazwą, znakiem towarowym lub logo). Nie rozważył znaczenia i istoty spornego unijnego znaku towarowego, w szczególności nie rozważył, czy element „HALLOUMI” miał niezależny charakter odróżniający w późniejszym znaku towarowym jako oznaczenie wskazujące, w przeciwieństwie do stanu faktycznego, że towary objęte spornym unijnym znakiem towarowym były towarami certyfikowanymi.

Po czwarte, Sąd nie wziął pod uwagę krajowych przepisów i orzecznictwa w odniesieniu do zakresu i skutków krajowych znaków certyfikujących. Warunki i sposoby stosowania przepisów państw członkowskich dotyczących znaków certyfikujących nie zostały zharmonizowane na mocy dyrektyw w sprawie znaków towarowych 89/104⁽¹⁾ czy 2008/95⁽²⁾, a mimo to rozporządzenie w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej stanowi, że takie krajowe znaki towarowe mogą stanowić podstawę dla wcześniejszych praw, które uniemożliwiają rejestrację znaków towarowych. Prawa takie należy rozpatrywać w świetle orzecznictwa krajowego i przepisów krajowych, analogicznie do różnych praw krajowych wynikających z art. 8 ust. 4 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (które to prawa również nie są zharmonizowane i różnią się znacznie pod względem charakteru, zakresu i skutków w poszczególnych państwach członkowskich).

⁽¹⁾ Pierwsza Dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 2008, L 299, s. 25).

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 13 lipca 2018 r. w sprawie T-847/16,
Republika Cypru / EUIPO, wniesione w dniu 24 września 2018 r. przez Republikę Cypru**

(Sprawa C-609/18 P)

(2019/C 93/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Cypru (przedstawiciele: S. Malynicz QC, barrister, V. Marsland, solicitor)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania wnoszącego odwołanie

— uwzględnienie odwołania do wyroku Sądu w sprawie T-847/16, Republika Cypru/EUIPO i uwzględnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku towarowego;

— obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, Sąd błędnie uznał, że Izba Odwoławcza prawidłowo przeniosła wnioski z wcześniejszych wyroków Sądu w sprawach połączonych T-292/14 i T-293/14 (XΑΑΛΛΟΥΜΙ i HALLOUMI) oraz w sprawie T-534/10 (HELLIM) na grunt niniejszej sprawy. Sprawy te nie dotyczyły znaków certyfikujących, lecz innych rodzajów znaków towarowych, a mianowicie, odpowiednio, zwykłych unijnych znaków towarowych i wspólnych znaków towarowych. Podstawową funkcją takich znaków jest wskazanie handlowego pochodzenia towarów (w przypadku znaku wspólnego większej liczby podmiotów gospodarczych powiązanych członkostwem w stowarzyszeniu). Znaki certyfikujące nie pełnią natomiast podstawowej funkcji wskazania pochodzenia, lecz funkcję odróżnienia klasy towarów, a mianowicie towarów certyfikowanych, co oznacza, że są one w rzeczywistości zgodne z przepisami dotyczącymi dozwolonego stosowania znaku certyfikującego HALLOUMI i zgodnie z nimi zostały dopuszczone do wytwarzania. Ponadto właściwy krąg odbiorców w tych wcześniejszych wyrokach Sądu był inny niż właściwy krąg odbiorców w niniejszej sprawie.

Po drugie, Sąd niesłusznie orzekł, że wcześniejszy krajowy znak towarowy – w niniejszym przypadku krajowy znak certyfikujący – był całkowicie pozbawiony charakteru odróżniającego jako odróżniającego towary certyfikowane od towarów niecertyfikowanych; niesłusznie uznał, że znak towarowy ma charakter opisowy lub rodzajowy; niesłusznie podważył krajową ochronę krajowego znaku towarowego; oraz niesłusznie podważył w postępowaniu w sprawie sprzeciwu przed EUIPO ważność wspomnianego znaku towarowego.

Po trzecie, Sąd popełnił błąd w porównaniu znaków towarowych i w ocenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Błędnie podszedł do tych kwestii tak, jakby wcześniejszy znak towarowy był raczej znakiem towarowym wskazującym na pochodzenie niż znakiem certyfikującym. Nie uznał, że wcześniejszy znak towarowy jako znak certyfikujący ma jakikolwiek charakter odróżniający, tj. odróżniający towary, które w rzeczywistości spełniały normy znaku certyfikującego i zostały w rzeczywistości wyprodukowane przez producentów upoważnionych przez posiadacza znaku certyfikującego. Nie wziął również pod uwagę sposobu, w jaki znaki certyfikujące są zwykle używane (tj. niezmiennie wraz z odróżniającą nazwą, znakiem towarowym lub logo). Nie rozważył znaczenia i istoty spornego unijnego znaku towarowego, w szczególności nie rozważył, czy element „HALLOUMI” miał niezależny charakter odróżniający w późniejszym znaku towarowym jako oznaczenie wskazujące, w przeciwieństwie do stanu faktycznego, że towary objęte spornym unijnym znakiem towarowym były towarami certyfikowanymi.

Po czwarte, Sąd nie wziął pod uwagę krajowych przepisów i orzecznictwa w odniesieniu do zakresu i skutków krajowych znaków certyfikujących. Warunki i sposoby stosowania przepisów państw członkowskich dotyczących znaków certyfikujących nie zostały zharmonizowane na mocy dyrektyw w sprawie znaków towarowych 89/104⁽¹⁾ czy 2008/95⁽²⁾, a mimo to rozporządzenie w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej stanowi, że takie krajowe znaki towarowe mogą stanowić podstawę dla wcześniejszych praw, które uniemożliwiają rejestrację znaków towarowych. Prawa takie należy rozpatrywać w świetle orzecznictwa krajowego i przepisów krajowych, analogicznie do różnych praw krajowych wynikających z art. 8 ust. 4 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (które to prawa również nie są zharmonizowane i różnią się znacznie pod względem charakteru, zakresu i skutków w poszczególnych państwach członkowskich).

⁽¹⁾ Pierwsza Dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 2008, L 299, s. 25).

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 11 lipca 2018 r. w sprawie T-644/16,
ClientEarth / Komisja, wniesione w dniu 25 września 2018 r. przez ClientEarth**

(Sprawa C-612/18 P)

(2019/C 93/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: ClientEarth (przedstawiciele: O.W. Brouwer, advocaat, N. Frey, Solicitor, E.N.M. Raedts, advocaat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 11 lipca 2018 r. w sprawie T-644/16 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”) i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: naruszenie prawa i uchybienia proceduralne w zaskarżonym wyroku w odniesieniu do argumentu, w myśl którego ujawnienie dokumentów nie może osłabić pozycji negocjacyjnej Komisji (pkt 34–51 zaskarżonego wyroku) poprzez:

- rozszerzenie zakresu wyjątku na informacje, które nie są ściśle związane z planowaną umową międzynarodową;
- stosowanie wyjątku dotyczącego stosunków międzynarodowych bez konieczności konkretnego wyjaśnienia, w jaki sposób ujawnienie dokumentów mogłoby stanowić konkretne i faktyczne naruszenie stosunków międzynarodowych;
- zastąpienie rozumowania dotyczącego analizy prawnej zawartej w żądanych dokumentach; oraz
- przeinaczenie środków dowodowych dotyczących stanu negocjacji w chwili wydania zaskarżonej decyzji.

Zarzut drugi: naruszenie prawa w zaskarżonym wyroku w odniesieniu do argumentu, w myśl którego strategiczne cele Unii Europejskiej nie byłyby zagrożone (pkt 52–53 zaskarżonego wyroku).

Zarzut trzeci: uchybienie proceduralne i naruszenie prawa wynikające z zawartych w zaskarżonym wyroku ustaleń w odniesieniu do argumentu, w myśl którego ujawnienie żądanych dokumentów raczej wspiera, a nie podważa interes publiczny w odniesieniu do stosunków międzynarodowych (zaskarżony wyrok pkt 54–58).

Zarzut czwarty: naruszenie prawa i nieprawidłowości w postępowaniu wynikające z zawartych w zaskarżonym wyroku ustaleń w odniesieniu do argumentu, w myśl którego nieujawnienie dokumentów do czasu, gdy „trwają negocjacje” faktycznie skutkuje bezterminową odmową dostępu do dokumentów (pkt 59–67 zaskarżonego wyroku).

Zarzut piąty: przeinaczenie podniesionych przed Sądem argumentów wynikające z zawartych w zaskarżonym wyroku ustaleń w odniesieniu do argumentu Komisji, w myśl którego rozporządzenie nie pozwala na ujawnienie dokumentów „do czasu, gdy nie jest znane stanowisko Trybunału” (pkt 68, 69 zaskarżonego wyroku).

Zarzut szósty: uchybienie proceduralne wynikające z zawartych w zaskarżonym wyroku ustaleń w odniesieniu do argumentu siódmego, w myśl którego ujawnienie dokumentów nie może zależeć od okoliczności, że partnerzy handlowi Komisji podlegają takim samym obowiązkom przejrzystości (pkt 72–74 zaskarżonego wyroku).

Zarzut siódmy: naruszenie prawa poprzez uchybienie art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾ w ramach oceny wniosku o częściowy dostęp do dokumentów (pkt 79–90 zaskarżonego wyroku).

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana (Włochy) w dniu 22 listopada 2018 r. – FW, GY / U.T.G. – Prefettura di Lucca

(Sprawa C-726/18)

(2019/C 93/34)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana

Strony w postępowaniu głównym

Strona pozwana: FW, GY

Strona przeciwna: U.T.G. – Prefettura di Lucca

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 20 ust. 4 dyrektywy ⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie dokonywaniu wykładni art. 23 decreto legislativo nr 142/2015 w ten sposób, że również czyny stanowiące naruszenie ogólnych przepisów prawa, które nie są wyraźnie przewidziane w zasadach obowiązujących w ośrodkach recepcyjnych, mogą stanowić poważne naruszenie tych zasad w przypadku, gdy mogą zakłócać współżycie społeczne w ośrodkach recepcyjnych?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej konieczne jest udzielenie odpowiedzi na drugie pytanie, które tutejszy sąd przedkłada do Trybunału w ramach niniejszego postanowienia:

- 2) Czy art. 20 ust. 4 dyrektywy stoi na przeszkodzie dokonywaniu wykładni art. 23 decreto legislativo 142/2015 w ten sposób, że w celu cofnięcia decyzji o objęciu środkami związanymi z przyjmowaniem osób można również uwzględnić czyny popełnione przez osobę ubiegającą się o udzielenie ochrony międzynarodowej, które nie stanowią przestępstwa podlegającego karze zgodnie z prawem państwa członkowskiego, jeżeli w każdym razie mogą one mieć negatywny wpływ na współżycie społeczne w ośrodkach, w których osoby te przebywają?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz. 2013, L 180, s. 96).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 września 2018 r. w sprawie T-734/14, VTB Bank / Rada, wniesione w dniu 23 listopada 2018 r. przez VTB Bank PAO, dawniej VTB Bank OAO.

(Sprawa C-729/18 P)

(2019/C 93/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: VTB Bank PAO, dawniej VTB Bank OAO (przedstawiciele: M. Lester QC, J. Dawid, barrister, C. Claypoole, solicitor, J. Ruiz Calzado, abogado)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej; Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uwzględnienie odwołania VTB od wyroku Sądu;

- stwierdzenie nieważności aktów ustanawiających środki ograniczające w zakresie, w jakim dotyczą VTB;
- stwierdzenie bezprawności / braku zastosowania art. 1 decyzji Rady 2014/512/WPZiB ⁽¹⁾, art. 5 rozporządzenia 833/2014 ⁽²⁾, art. 1 decyzji Rady 2014/659/ WPZiB ⁽³⁾ oraz art. 1 ust. 5 rozporządzenia 960/2014 ⁽⁴⁾;
- obciążenie Rady kosztami, jakie poniósł VTB w ramach niniejszego postępowania oraz postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy:

Sąd błędnie zinterpretował art. 5 ust. 1 lit. a) rozporządzenia, stwierdzając, że warunek posiadania przez instytucję „wyraźnego uprawnienia do wspierania konkurencyjności gospodarki rosyjskiej, jej dywersyfikacji i zachęcania do inwestycji” nie miał zastosowania do VTB jako „znaczącej instytucji kredytowej”. W konsekwencji Sąd błędnie uznał, że Rada nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, uznając, że VTB spełnił przesłanki umieszczenia w wykazie określone w art. 5 ust. 1 lit. a) rozporządzenia.

Zarzut drugi:

Sąd błędnie uznał, że kryteria, na podstawie których VTB został umieszczony w wykazie na podstawie art. 1 decyzji i art. 5 ust. 1 lit. a) rozporządzenia, były właściwe i proporcjonalne w świetle celów aktów ustanawiających środki ograniczające.

Zarzut trzeci:

Sąd błędnie uznał, że akty ustanawiające środki ograniczające mające zastosowanie do VTB stanowiły proporcjonalną ingerencję w prawa podstawowe VTB zagwarantowane w art. 16 i 17 Karty praw podstawowych oraz w art. 1 protokołu 1 do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, zarówno w odniesieniu do kryteriów przyjętych na mocy aktów ustanawiających środki ograniczające, jak i decyzji o umieszczeniu VTB w wykazie zgodnie z tymi kryteriami.

- ⁽¹⁾ Decyzja Rady 2014/512/WPZiB z dnia 31 lipca 2014 r. dotycząca środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 229, s. 13; sprostowania: Dz.U. 2014, L 282, s. 27; Dz.U. 2014, L 327, s. 9).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 833/2014 z dnia 31 lipca 2014 r. dotyczące środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 229, s. 1; sprostowanie: Dz.U. 2014, L 246, s. 59).
- ⁽³⁾ Decyzja Rady 2014/659/WPZiB z dnia 8 września 2014 r. zmieniająca decyzję 2014/512/WPZiB dotyczącą środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 271, s. 54; sprostowania: Dz.U. 2014, L 282, s. 27; Dz.U. 2014, L 327, s. 9).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 960/2014 z dnia 8 września 2014 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 833/2014 dotyczące środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (OJ 2014, L 271, s. 3).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 września 2018 r. w sprawie T-715/14, Rosneft i in. / Rada, wniesione w dniu 23 listopada 2018 r. przez PAO Rosneft Oil Company, dawniej NK Rosneft OAO; RN-Shelf-Arctic OOO; AO RN-Shelf-Far East, dawniej RN-Shelf-Dalnyi Vostok ZAO; RN-Exploration OOO; Tagulskoe OOO

(Sprawa C-732/18 P)

(2019/C 93/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: PAO Rosneft Oil Company, dawniej NK Rosneft OAO; RN-Shelf-Arctic OOO; AO RN-Shelf-Far East, dawniej RN-Shelf-Dalnyi Vostok ZAO; RN-Exploration OOO; Tagulskoe OOO (przedstawiciele: adwokat L. Van den Hende)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej; Komisja Europejska; Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku w zakresie zarzutów podniesionych w niniejszym odwołaniu;
- rozstrzygnięcie sprawy co do istoty albo przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Rady kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie dotyczy spornych ograniczeń dotyczących niekonwencjonalnych złóż ropy naftowej, spornych ograniczeń dotyczących rynku kapitałowego oraz spornych ograniczeń dotyczących roszczeń prawnych w kształcie, w jakim zostały one ustanowione w rozporządzeniu Rady nr 833/2014⁽¹⁾ lub w decyzji Rady 2014/512/WPZiB⁽²⁾.

Wnoszący odwołanie podnoszą siedem zarzutów:

Zarzut pierwszy: Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że przyjmując sporne ograniczenia dotyczące niekonwencjonalnych złóż ropy naftowej, Rada działała zgodnie z art. 296 TFUE.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że przyjmując sporne ograniczenia dotyczące rynku kapitałowego, Rada działała zgodnie z art. 296 TFUE.

Zarzut trzeci: Sąd naruszył prawo uznając, że istnieje racjonalny związek między spornymi ograniczeniami dotyczącymi niekonwencjonalnych złóż ropy naftowej a celem, którego realizacji służą.

Zarzut czwarty: Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że sporne ograniczenia dotyczące niekonwencjonalnych złóż ropy naftowej nie naruszają podstawowego prawa własności wnoszących odwołanie i prawa do prowadzenia działalności gospodarczej.

Zarzut piąty: Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że sporne ograniczenia dotyczące roszczeń prawnych nie są nieproporcjonalne i w żaden sposób nie naruszają podstawowego prawa własności wnoszących odwołanie.

Zarzut szósty: Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że sporne ograniczenia dotyczące rynku kapitałowego są zgodne z zasadą proporcjonalności i nie naruszają podstawowego prawa własności wnoszących odwołanie.

Zarzut siódmy: Sąd naruszył prawo, uznając, że sporne ograniczenia dotyczące niekonwencjonalnych złóż ropy naftowej i sporne ograniczenia dotyczące rynku kapitałowego są uzasadnione wyjątkami ze względu bezpieczeństwa określonymi w Umowie o partnerstwie i współpracy między UE i Rosją oraz w Układzie ogólnym WTO w sprawie taryf celnych i handlu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 833/2014 z dnia 31 lipca 2014 r. dotyczące środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 229, s. 1; sprostowanie: Dz.U. 2014, L 246, s. 59).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2014/512/WPZiB z dnia 31 lipca 2014 r. dotycząca środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. 2014, L 229, s. 13; sprostowania: Dz.U. 2014, L 282, s. 27; Dz.U. 2014, L 327, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative (Luksemburg) w dniu 30 listopada 2018 r. – B, C, D / Administration des contributions directes

(Sprawa C-749/18)

(2019/C 93/37)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: B, C, D

Druga strona postępowania apelacyjnego: Administration des contributions directes

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 i 54 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te sprzeciwiają się ustawodawstwu państwa członkowskiego dotyczącego systemu integracji podatkowej, które, z jednej strony, pozwala na konsolidację wyników spółek należących do tej samej grupy umożliwiającą wyłącznie pionową integrację podatkową pomiędzy spółką dominującą będącą rezydentem lub stałym zakładem spółki dominującej niebędącej rezydentem mającym siedzibę w danym państwie a jej spółkami zależnymi będącymi rezydentami, a które, z drugiej strony, w ten sam sposób stoi na przeszkodzie wyłącznie poziomej integracji podatkowej samych spółek zależnych, zarówno w przypadku spółki dominującej niebędącej rezydentem oraz nieposiadającej stałego zakładu z siedzibą w danym państwie, jak i spółki dominującej będącej lub niebędącej rezydentem, ale posiadającej stały zakład mający siedzibę w danym państwie?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 49 i 54 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te sprzeciwiają się przywołanemu ustawodawstwu państwa członkowskiego dotyczącemu systemu integracji podatkowej, a w szczególności, ściślemu rozgraniczeniu między systemem integracji pionowej (pomiędzy spółką sprawującą kontrolę a spółkami zależnymi bezpośrednio lub pośrednio) a poziomej (pomiędzy dwiema lub kilkoma spółkami zależnymi będącymi rezydentem należącymi do spółki sprawującej kontrolę pozostającej poza zakresem integracji podatkowej) wynikającemu z tego ustawodawstwa oraz ustanowionemu na jego podstawie obowiązki zakończenia uprzednio istniejącej pionowej integracji podatkowej przed uzyskaniem możliwości ustanowienia grupy zintegrowanej poziomo do celów podatkowych i to w przypadku, gdy:
 - bądź pionowa integracja podatkowa integrującej spółki sprawującej kontrolę na poziomie krajowym będącej rezydentem danego państwa członkowskiego (będącej równocześnie spółką szczebla pośredniego w stosunku do spółki sprawującej kontrolę nad całą grupą będącej rezydentem innego państwa członkowskiego) ze spółkami zależnymi będącymi rezydentami należącymi do spółki sprawującej kontrolę została już wcześniej ustanowiona, ze względu na dopuszczenie, na podstawie ustawodawstwa danego państwa członkowskiego, wyłącznie pionowej integracji podatkowej, w celu umożliwienia skorzystania z systemu niezależnie od tego, czy spółka sprawująca kontrolę nad całą grupą jest rezydentem w innym państwie członkowskim,
 - bądź spółkom siostrzanym integrującej spółki sprawującej kontrolę mającej siedzibę w danym państwie członkowskim (a zatem również spółek zależnych spółki sprawującej kontrolę nad całą grupą będącej rezydentem w innym państwie członkowskim) odmówiono zgody na udział w istniejącym systemie integracji podatkowej na tej podstawie, że systemy integracji pionowej i poziomej są ze sobą nie do pogodzenia,
 - bądź objęcie wspomnianych spółek siostrzanych zakresem konsolidacji wyników spółek należących do grupy skutkowałoby zniesieniem wcześniej istniejącej pionowej integracji podatkowej – ze wszystkimi związanymi z tym negatywnymi konsekwencjami podatkowymi ze względu na brak spełnienia warunku minimalnego okresu istnienia integracji wynikającego z przepisów krajowych – oraz wdrożeniem nowego systemu poziomej integracji podatkowej, podczas gdy spółka integrująca będąca rezydentem (na szczeblu której byłyby skonsolidowane wyniki spółek integrowanych poziomo do celów podatkowych) pozostałaby ta sama?
- 3) W razie odpowiedzi twierdzącej również na pytanie drugie, czy art. 49 i 54 TFUE, w związku z zasadą skuteczności (effet utile) prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one ustawodawstwu państwa członkowskiego dotyczącemu systemu integracji podatkowej, a w szczególności stosowaniu uregulowania, zgodnie z którym każdy wniosek o dopuszczenie do systemu integracji podatkowej powinien być obligatoryjnie wniesiony do właściwego organu przed końcem pierwszego roku, którego dotyczy wniosek o zastosowanie tego systemu i to przy założeniu,
 - bądź że w razie odpowiedzi twierdzących na dwa pierwsze pytania, wspomniane ustawodawstwo wykluczałoby w sposób niezgodny ze swobodą przedsiębiorczości poziomą integrację podatkową pomiędzy samymi spółkami zależnymi tej samej spółki dominującej oraz modyfikację istniejącej grupy zintegrowanej pionowo do celów podatkowych podatkowo poprzez włączenie spółek siostrzanych spółki integrującej,

- bądź że praktyka administracja i sądowa danego państwa członkowskiego przed ogłoszeniem wyroku [Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej] z dnia 12 czerwca 2014 r. (sprawy połączone C-39/13, C-40/13 i C-41/13) były ukierunkowane na dopuszczenie ważności wspomnianego ustawodawstwa,
- bądź że w wyniku opublikowania wyroku z dnia 12 czerwca 2014 r., wiele spółek złożyło, jeszcze przed końcem 2014 r., wniosek o ich włączenie do grupy zintegrowanej podatkowo, istniejącej przed dopuszczeniem poziomej integracji podatkowej ze spółką integrującą w ramach istniejącej grupy, powołując się na wyrok z dnia 12 czerwca 2014 r.,
- bądź wniosek ten dotyczy nie tylko roku podatkowego 2014, który w chwili wniesienia wniosku jeszcze się nie zakończył, ale również wcześniejszego roku podatkowego 2013, począwszy od którego spółki uczestniczące w integracji spełniły wszystkie warunki materialne zgodne z prawem Unii, w celu dopuszczenia do systemu integracji podatkowej?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam
(Niderlandy) w dniu 3 grudnia 2018 r. – A, B / C**

(Sprawa C-750/18)

(2019/C 93/38)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawcy: A, B

Strona przeciwna: C

Pytania prejudycjalne

W jaki sposób należy interpretować dyrektywę 93/13⁽¹⁾, a mówiąc dokładniej ustanowioną w niej zasadę łącznego skutku, dla potrzeb oceny rażąco wysokiego – w rozumieniu art. 1 lit. e) załącznika do rzeczony dyrektywy – odszkodowania przewidzianego na wypadek niewykonania przez konsumenta zobowiązań (zwanego dalej: karą umowną), w przypadku, gdy chodzi o kary umowne związane z różnymi naruszeniami odmiennych rodzajów, które ze swej natury niekoniecznie muszą wystąpić łącznie, i w tym konkretnym przypadku rzeczywiście łącznie nie wystąpiły?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg
(Austria) w dniu 30 listopada 2018 r. – Bulgarian Air Charter Limited / NE**

(Sprawa C-758/18)

(2019/C 93/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Korneuburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Bulgarian Air Charter Limited

Druga strona postępowania odwoławczego: NE

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 5 ust. 3 i art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 ⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że obsługujący przewoźnik lotniczy, który twierdzi, że zaistniały nadzwyczajne okoliczności będące przyczyną dużego opóźnienia może tylko wtedy powołać się na przesłankę zwolnienia z obowiązku wypłaty odszkodowania wynikającą z art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004, gdy twierdzi również i może wykazać, że nie można było uniknąć opóźnienia indywidualnego pasażera poprzez zmianę rezerwacji na transport zastępczy?
2. Czy żądana zgodnie z pytaniem pierwszym zmiana rezerwacji musi spełniać dalsze kryteria czasowe lub jakościowe, w szczególności kryteria wskazane w art. 5 ust. 1 lit. c) ppkt (iii) rozporządzenia nr 261/2004 lub art. 8 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 261/2004?

⁽¹⁾ Dz.U 2004, L 46, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht
Düsseldorf (Niemcy) w dniu 19 grudnia 2018 r. – Informatikgesellschaft für Software-Entwicklung
(ISE) mbH/Stadt Köln**

(Sprawa C-796/18)

(2019/C 93/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca i strona wnosząca odwołanie: Informatikgesellschaft für Software-Entwicklung (ISE) mbH

Strona pozwana: Stadt Köln

Druga strona postępowania: Land Berlin

Pytania prejudycjalne

1. Czy pisemna umowa dotycząca przekazania przez organ administracji publicznej oprogramowania innemu organowi administracji publicznej, która jest powiązana z umową o współpracy, stanowi „zamówienie publiczne” w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 dyrektywy 2014/24/UE ⁽¹⁾ lub – przynajmniej co do zasady, z zastrzeżeniem art. 12 ust. 4 lit. a) do c) – wchodzącą w zakres zastosowania tej dyrektywy umowę w rozumieniu jej art. 12 ust. 4 w przypadku, gdy przejmujący oprogramowanie nie jest zobowiązany do zapłaty ceny ani zwrotu kosztów oprogramowania, ale powiązana z przekazaniem oprogramowania umowa o współpracy przewiduje, że każda jej strona – a tym samym również przejmujący oprogramowanie – bezpłatnie udostępni drugiej stronie wszelkie opracowane przez siebie w przyszłości rozwinięcia tego oprogramowania, nie mając jednakże obowiązku jego rozwijania?

Jedynie w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1:

2. Czy art. 12 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2014/24/UE wymaga, aby współpraca uczestniczących instytucji zamawiających dotyczyła usług publicznych na rzecz obywateli, które muszą być świadczone wspólnie, czy też wystarczy, aby współpraca ta dotyczyła działalności, która w równym stopniu, lecz niekoniecznie wspólnie służy w pewien sposób świadczeniu usług publicznych?

3. Czy art. 12 ust. 4 dyrektywy 2014/24/UE zawiera dorozumiany tzw. zakaz uprzywilejowanego traktowania, a jeśli tak, to o jakiej treści?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 24 października 2018 r. w sprawie T-400/17, Deza / Komisja, wniesione w dniu 21 grudnia 2018 r. przez Deza, a.s.

(Sprawa C-800/18 P)

(2019/C 93/41)

Język postępowania: czeski

Strony

Wnoszący odwołanie: Deza, a.s. (przedstawiciel: adwokat P. Dejl)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji, Europejska Agencja Chemikaliów

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 24 października 2018 r, w sprawie T-400/17;
- stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia Komisji nr 2017/776 (¹) z dnia 4 maja 2017 r. zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 maja 2008 r., w zakresie, w jakim dotyczy ono klasyfikacji i oznakowania substancji antrachinon;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w niniejszym postępowaniu odwoławczym przed Trybunałem Sprawiedliwości i we wcześniejszym postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie cztery zarzuty.

1. Sąd Unii Europejskiej błędnie zinterpretował i zastosował rozporządzenie CLP (²), a w szczególności jego następujące podstawowe zasady: (i) badana i klasyfikowana substancja powinna być wprowadzona na rynek UE; (ii) związek przyczynowy pomiędzy substancją i skutkami rakotwórczymi w testach na zwierzętach powinien być dostatecznie udowodniony; (iii) wystarczające dowody powinny zostać uzyskane w toku wiarygodnych i dopuszczalnych badań naukowych; oraz (iv) klasyfikacja substancji musi uwzględniać nową wiedzę naukową i techniczną oraz postęp naukowy i techniczny.
2. Sąd dokonał kontroli klasyfikacji antrachinonu, czyli części rozporządzenia Komisji, w sposób sprzeczny z wymaganiami dotyczącymi sądowej kontroli decyzji organów i instytucji Unii Europejskiej oraz przeinaczył okoliczności faktyczne i dowody.
3. Sąd błędnie zinterpretował i zastosował zasadę pewności prawa.

4. W wyniku powyższych nieprawidłowości Sąd naruszył prawa wnoszącej odwołanie oraz zasady zapisane w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a także w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności prawo do rzetelnego procesu sądowego, prawo do spokojnego korzystania z własności i zasadę pewności prawa.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017 L 116, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. 2008 L 353, s. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 18 października 2018 r. w sprawie T-640/16, GEA Group AG / Komisja, wniesione w dniu 27 grudnia 2018 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-823/18 P)

(2019/C 93/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Christoforou, P. Rossi, V. Bottka, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Gea Srl

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- obciążenie GEA kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi dwa następujące zarzuty:

Komisja utrzymuje, że Sąd popełnił dwa naruszenia prawa. Po pierwsze, nieprawidłowo zastosował zasadę równego traktowania, nie uwzględnił orzecznictwa dotyczącego pojęcia przedsiębiorstwa i dotyczącego odpowiedzialności solidarnej, a także popełnił błąd w przedmiocie skutków obniżenia grzywny, które może zostać przyznane jedynie dawnej spółce zależnej przedsiębiorstwa dopuszczającego się naruszenia. W szczególności Komisja uważa, że Sąd w zaskarżonym wyroku odszedł od orzecznictwa Trybunału, zgodnie z którym pojęcie odpowiedzialności solidarnej w odniesieniu do części grzywny, która jest wspólna dla wszystkich danych osób prawnych, jest wyrazem pojęcia przedsiębiorstwa do celów art. 101 TFUE (zob. wyrok C-231/11 P, Siemens Österreich, pkt 57). A zatem osoby prawne wchodzące w skład tego samego przedsiębiorstwa w chwili popełnienia naruszenia są wszystkie z definicji solidarnie odpowiedzialne za grzywnę odpowiadającą udziałowi przedsiębiorstwa w naruszeniu (do wysokości maksymalnej kwoty, za którą każda osoba prawna jest indywidualnie odpowiedzialna). Rozumowanie przyjęte w zaskarżonym wyroku opiera się na stosowaniu w drodze analogii teorii dotyczącej wewnętrznego podziału odpowiedzialności solidarnej, która dotyczyła również wyłączenia odpowiedzialności dłużników solidarnych za część nałożonej solidarnie grzywny. Jednakże Trybunał odrzucił tę teorię w wyroku Siemens Österreich C-231/11 P i w wyrokach w sprawach połączonych C-247/11 P i C-253/11 P, Areva. Ponadto Sąd nie uwzględnił w zaskarżonym wyroku orzecznictwa, zgodnie z którym spółka dominująca nie może skorzystać z niższego pułapu 10 % obrotu swojej dotychczasowej spółki zależnej (Kendrion, C-50/12 P, pkt 58, 68, 70). Zaskarżony wyrok został zatem wydany z naruszeniem prawa w odniesieniu do interpretacji i stosowania utrwalonego orzecznictwa Trybunału, stwarza niepewność prawa i ma wpływ na zakres uznania, jakim dysponuje Komisja przy ustalaniu wysokości grzywien nałożonych na przedsiębiorstwa z powodu naruszenia art. 101 TFUE.

Po drugie, Komisja uważa, że Sąd dopuścił się błędu, orzekłszy, iż wyznaczony wszystkim solidarnie odpowiedzialnym osobom prawnym wchodzącym w skład przedsiębiorstwa (w tym spółce dominującej GEA) bieg terminu do zapłaty grzywny rozpoczyna się od nowa od dnia notyfikacji decyzji zmieniającej obniżającą grzywnę jedynie w odniesieniu do jednej z tych osób (ACW, będącej dawną spółką zależną GEA). Chodzi o naruszenie prawa, ponieważ Komisja jest uprawniona do obniżenia kwoty nałożonej grzywny w drodze decyzji zmieniającej w odniesieniu do tylko jednej z osób prawnych odpowiedzialnych solidarnie, w przypadku istotnego błędu dotyczącego jedynie tej osoby prawnej, bez konieczności dokonywania zmiany grzywien nałożonych w innych częściach decyzji na pozostałe osoby prawne. Komisja jest jednocześnie w takich okolicznościach uprawniona (ale nie jest zobowiązana) do wyznaczenia w odniesieniu do jednej osoby prawnej lub kilku osób prawnych nowego terminu, który może upłynąć w dniu poprzedzającym datę wskazaną w notyfikacji ostatniej decyzji zmieniającej. Przyczyną tego jest fakt, że zmiana grzywny nie oznacza jej zastąpienia. Podobnie, w przypadku gdy Trybunał obniża nałożoną na osobę prawną grzywnę, nie oznacza to ustalenia nowej grzywny z nowym terminem (wyrok C-523/15 P, WDI, pkt 29–48, 63–68; wyrok T-275/94, Groupement des cartes bancaires, pkt 60, 65). Gdyby wyrok Sądu został utrzymany w mocy, jego błędne uzasadnienie mogłoby oddziaływać na skutek odstraszający grzywien Komisji, ponieważ oznaczałoby to, że zmiana grzywny nałożonej na jednego z adresatów wiązałaby się z utratą odsetek z części grzywny utrzymanej w odniesieniu do całego przedsiębiorstwa.

Wreszcie, w przedmiocie obydwu aspektów objętych zarzutami odwołania, wyrok nie jest niejasny i jest niewystarczająco uzasadniony.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hovioikeus (Finlandia) w dniu 21 grudnia 2018 r. – A i in. / Finnair Oyi

(Sprawa C-832/18)

(2019/C 93/43)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Helsingin hovioikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: A i in.

Strona pozwana: Finnair Oyi

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie nr 261/2004⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pasażerowi przysługuje prawo do ponownego odszkodowania w rozumieniu art. 7 ust. 1, jeżeli uzyskał już odszkodowanie z tytułu odwołanego lotu, obsługującym przewoźnikiem lotu, na który przeniesiono pasażera, jest ten sam przewoźnik, który obsługiwał odwołany lot, a następujący po odwołanym locie lot, na który przeniesiono pasażera, jest również opóźniony względem planowego czasu przylotu w wymiarze, który uprawnia do odszkodowania?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy obsługujący przewoźnik lotniczy może powołać się na nadzwyczajne okoliczności w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004, jeżeli po opracowaniu przez producenta samolotu technicznych działań następczych w odniesieniu do samolotów będących już w eksploatacji część, której dotyczy dokument, rzeczywiście jest traktowana jako tzw. część „on condition”, tj. jako część, która jest eksploatowana do czasu wystąpienia usterki, a obsługujący przewoźnik lotniczy przygotował się do wymiany danej części w ten sposób, że stale dysponuje gotową do montażu częścią zamienną?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus (Estonia) w dniu 4 stycznia 2019 r. – A.P. / Riigiprokuratuur

(Sprawa C-2/19)

(2019/C 93/44)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Riigikohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: A.P.

Uczestnik postępowania: Riigiprokuratuur

Pytania prejudycjalne

Czy uznanie wyroku państwa członkowskiego i nadzór nad jego wykonaniem są zgodne z decyzją ramową Rady 2008/947/WSiSW⁽¹⁾ z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych także wtedy, gdy w wyroku tym wykonanie kary pozbawienia wolności osoby skazanej zostaje zawieszane bez dodatkowych nakazów, tak iż jedynym obowiązkiem tej osoby jest niepełnienie w okresie próby nowego umyślnego przestępstwa (chodzi o warunkowe zawieszenie wykonania kary w rozumieniu § 73 estońskiego kodeksu karnego)?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych (Dz.U. 2008, L 337, s. 102).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 4 stycznia 2019 r. – „Owergaz Mrezhi” AD, Sdruženje s nestopanska cel „Byłgarska gazowa asociacija” / Komisija za energijno i wodno regulirane

(Sprawa C-5/19)

(2019/C 93/45)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen administratiwen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Owergaz Mrezhi” AD, Sdruženje s nestopanska cel „Byłgarska gazowa asociacija”

Strona przeciwna: Komisija za energijno i wodno regulirane

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 36 i 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE⁽¹⁾ z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE dopuszczającą środek krajowy taki jak rozpatrywany, określony w art. 35 Zakon za energetikata (ustawy o energetyce) i rozwinięty w art. 11 Naredba nr 2 z dnia 19.3.2013 r. za regulirane na cenite na prirodniya gaz na dyržawnata Komisija za energijno i wodno regulirane (rozporządzenia nr 2 w sprawie regulacji cen gazu ziemnego przyjętego przez państwową komisję ds. regulacji energii i wód), w którym przewidziano poniesienie w całości przez odbiorców finansowego ciężaru związanego z obowiązkami użyteczności publicznej nałożonymi na przedsiębiorstwa energetyczne, przy uwzględnieniu że:

- a) ciężar ekonomiczny wynikający z obowiązków użyteczności publicznej nie dotyczy wszystkich przedsiębiorstw energetycznych;
 - b) cena wynikająca z obowiązków użyteczności publicznej jest ponoszona zasadniczo przez odbiorców końcowych, którzy nie mogą jej zaskarżyć, nawet jeśli kupują gaz ziemny po cenach nieregulowanych od końcowych dostawców;
 - c) brak jest rozróżnienia w zakresie ponoszonego przez różne rodzaje odbiorców ciężaru ekonomicznego związanego z wykonaniem obowiązków użyteczności publicznej;
 - d) nie wskazano okresu stosowania tego środka;
 - e) wyliczenia wartości obowiązków użyteczności publicznej dokonuje się na podstawie metody obliczenia kosztów, według modelu prognostycznego[?]
- 2) Czy art. 3 dyrektywy 2009/73/WE, uwzględniając także motywy 44, 47, 48 i 49 tej dyrektywy, dopuszcza przepis krajowy taki jak § 5 przepisów przejściowych i końcowych Zakon za normatiwnite aktowe (ustawy o aktach normatywnych), na mocy którego zwolniono Komisija za energijno i wodno regulirane z obowiązków określonych w art. 26–28 Zakon za normatiwnite aktowe, a w szczególności z obowiązków w ramach opracowania projektu aktu wykonawczego związanych z poszanowaniem zasad niezbędności, zasadności, przewidywalności, przejrzystości, zgodności, subsydiarności, proporcjonalności i stabilności, przeprowadzeniem konsultacji społecznych z obywatelami i osobami prawnymi, publikacją wstępnego projektu i jego uzasadnienia, a także przedstawieniem powodów przyjęcia aktu, w tym w zakresie jego zgodności z prawem Unii Europejskiej?

(¹) Dz.U. 2009, L 211, s. 94.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad (Bułgaria) w dniu 7 stycznia 2019 r. – postępowanie karne przeciwko RH

(Sprawa C-8/19)

(2019/C 93/46)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Strona w postępowaniu głównym

RH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia ustawodawstwa krajowego, a mianowicie art. 489 ust. 2 Nakazatelen protsesualen kodeks, nakładająca na sąd odsyłający obowiązek orzeczenia bezpośrednio w przedmiocie zgodności z prawem tymczasowego aresztowania w ramach postępowania karnego – zamiast oczekiwać na udzielenie odpowiedzi przez Trybunał, podczas gdy sąd ten skierował do Trybunału wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczący zgodności z prawem tego aresztowania – jest zgodna z art. 267 TFUE i art. 47 akapit drugi karty [praw podstawowych Unii Europejskiej]?

Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

- 2) a) Ze względu na motyw 16 zdanie ostatnie dyrektywy 2016/343 (¹) – czy sąd krajowy powinien dokonać wykładni prawa krajowego w ten sposób, że przed rozstrzygnięciem w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania ma on obowiązek „sprawdzić, czy istnieje materiał dowodowy [...], który wystarcza do uzasadnienia danej decyzji”[?]

- b) Czy gdy w ramach kontroli sądowej dotyczącej przedłużenia tymczasowego aresztowania obrońca oskarżonego w sposób uargumentowany i poważny kwestionuje samo istnienie wystarczającego „obciążającego materiału dowodowego”, sąd krajowy powinien udzielić odpowiedzi, zgodnie z przewidzianym w art. 47 akapit pierwszy karty wymogiem dotyczącym skutecznego środka prawnego[?]
- c) Czy sąd krajowy narusza art. 4 [dyrektywy 2016/343] w związku z art. 3 [tej dyrektywy], interpretowany w wyroku [z dnia 19 września 2018 r., Milev (C-310/18 PPU, EU:C:2018:732)], gdy uzasadnia orzeczenie dotyczące przedłużenia tymczasowego aresztowania, zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka odnoszącym się do art. 5 ust. 1 lit. c) [europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności], i stwierdza samo istnienie dowodów na poparcie oskarżenia, które ze względu na swój charakter „mogą przekonać neutralnego i obiektywnego obserwatora, że dana osoba mogła popełnić przestępstwo”, oraz do art. 5 ust. 4 tej konwencji, a w szczególności skutecznie i faktycznie orzekając w przedmiocie zarzutów obrońcy oskarżonego dotyczących zgodności tymczasowego aresztowania z prawem[?].

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym, Dz.U. 2016, L 65, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 27 listopada 2018 r. w sprawie T-829/16, Mouvement pour une Europe des nations et des libertés / Parlament, wniesione w dniu 24 stycznia 2019 r. przez Mouvement pour une Europe des nations et des libertés

(Sprawa C-60/19 P)

(2019/C 93/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mouvement pour une Europe des nations et des libertés (przedstawiciel: adwokat A. Varaut)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2016 r. uznającej niektóre wydatki za niekwalifikowalne do celu otrzymania dotacji za rok budżetowy 2015’
- obciążenie Parlamentu wszystkimi kosztami postępowania;
- zasądzenie na rzecz strony skarżącej poniesionych przez nią kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Mouvement pour une Europe des nations et des libertés (MENL) opublikował plakat dotyczący kryzysu migracyjnego i układu z Schengen, który zawierał jego logo oraz, znacznie bardziej dyskretne, logo Frontu Narodowego i Vlaams Belang.

Parlament nie zgodził się na pokrycie kosztów tego plakatu, uznając że stanowiłoby to nienależne wsparcie dla krajowej partii politycznej.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił skargę MENL o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

MENL domaga się uchylenia zaskarżonego wyroku z powodu następujących naruszeń prawa:

- Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, stwierdziwszy najpierw, że Prezydium Parlamentu nie znało argumentów obrony MENL, a następnie uznając, że MENL miał możliwość obrony, ponieważ jego argumenty zostały przekazane asystentowi jednego z członków Prezydium;
- Sąd naruszył art. 41 Karty, art. 16 Europejskiego kodeksu dobrej praktyki administracyjnej oraz art. 8 decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 29 marca 2004 r. ustanawiającej przepisy wykonawcze do rozporządzenia (WE) nr 2004/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie przepisów regulujących partie polityczne na poziomie europejskim⁽¹⁾, ponieważ uznał, że decyzje służb Parlamentu mogą zastąpić decyzję Prezydium Parlamentu.
- Sąd niesłusznie oddalił zarzut niezgodności z prawem art. 7 rozporządzenia nr 2004/2003, podniesiony na podstawie art. 277 TFUE, uznając, że treść zakazu pośredniego finansowania partii politycznych stanowi nieostre pojęcie prawne, a jednocześnie przyznał, że ma on zastosowanie;
- Sąd naruszył art. 7 rozporządzenia nr 2004/2003, uznając, że obecność logo partii politycznej, niezależnie od jej wielkości, na plakacie europejskiej partii politycznej stanowiła ze względu na swój charakter niezgodne z prawem bezpośrednie finansowanie tej partii.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 297, s. 1.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – Hamas / Rada

(Sprawa T-400/10 RENV) ⁽¹⁾

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w ramach walki z terroryzmem – Zamrożenie środków finansowych – Możliwość zakwalifikowania władz państwa trzeciego jako właściwej władzy w rozumieniu wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB – Podstawa faktyczna decyzji o zamrożeniu środków finansowych – Obowiązek uzasadnienia – Błąd w ocenie – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Prawo do obrony – Prawo własności

(2019/C 93/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Hamas (Doha, Katar) (przedstawiciel: adwokat L. Glock)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen, M. Bishop oraz A. Sikora-Kalèda, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Francuska (przedstawiciele: D. Colas oraz F. Fize, pełnomocnicy); oraz Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo F. Castillo de la Torre, M. Konstantinidis oraz R. Tricot, następnie F. Castillo de la Torre, L. Baumgart oraz C. Zadra, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, zawiadomienia dla osób, grup i podmiotów umieszczonych w wykazie przewidzianym w art. 2 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. 2010, C 188, s. 13), decyzji Rady 2010/386/WPZiB z dnia 12 lipca 2010 r. aktualizującej wykaz osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. 2010, L 178, s. 28) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 610/2010 z dnia 12 lipca 2010 r. wykonującego art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1285/2009 (Dz.U. 2010, L 178, s. 1), w zakresie w jakim akty te dotyczą skarżącego, po drugie, decyzji Rady 2011/70/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. 2011, L 28, s. 57) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 83/2011 z dnia 31 stycznia 2011 r. dotyczącego wdrożenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 610/2010 (Dz.U. 2011, L 28, s. 14), w zakresie w jakim akty te dotyczą skarżącego, po trzecie, decyzji Rady 2011/430/WPZiB z dnia 18 lipca 2011 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. 2011, L 188, s. 47) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 687/2011 z dnia 18 lipca 2011 r. dotyczącego wdrożenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzeń wykonawczych (UE) nr 610/2010 oraz (UE) nr 83/2011 (Dz.U. 2011, L 188, s. 2), w zakresie w jakim akty te dotyczą skarżącego, po czwarte, decyzji Rady 2011/872/WPZiB z dnia 22 grudnia 2011 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylenia decyzji 2011/430/WPZiB (Dz.U. 2011, L 343, s. 54) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1375/2011 z dnia 22 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 687/2011 (Dz.U. 2011, L 343, s. 10), w zakresie w jakim akty te dotyczą skarżącego, po piąte, decyzji Rady 2012/333/WPZiB z dnia 25 czerwca 2012 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów, objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB

w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, i uchylenia decyzji 2011/872/WPZiB (Dz.U. 2012, L 165, s. 72) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 542/2012 z dnia 25 czerwca 2012 r. dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom, mających na celu zwalczanie terroryzmu, oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1375/2011 (Dz.U. 2012, L 165, s. 12), w zakresie w jakim akty te dotyczą skarżącego, po szóste, decyzji Rady 2012/765/WPZiB z dnia 10 grudnia 2012 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, i uchylenia decyzji 2012/333/WPZiB (Dz.U. 2012, L 337, s. 50) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1169/2012 z dnia 10 grudnia 2012 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu, oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 542/2012 (Dz.U. 2012, L 337, s. 2), w zakresie w jakim akty te dotyczą skarżącego, po siódme, decyzji Rady 2013/395/WPZiB z dnia 25 lipca 2013 r. dotyczącej aktualizacji i zmiany wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, i uchylenia decyzji 2012/765/WPZiB (Dz.U. 2013, L 201, s. 57) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 714/2013 z dnia 25 lipca 2013 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu, oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1169/2012 (Dz.U. 2013, L 201, s. 10), w zakresie w jakim akty te dotyczą skarżącego, po ósme, decyzji Rady 2014/72/WPZiB z dnia 10 lutego 2014 r. dotyczącej aktualizacji i zmiany wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylenia decyzji 2013/395/WPZiB (Dz.U. 2014, L 40, s. 56) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 125/2014 z dnia 10 lutego 2014 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 714/2013 (Dz.U. 2014, L 40, s. 9), w zakresie w jakim akty te dotyczą skarżącego, po dziewiąte, decyzji Rady 2014/483/WPZiB z dnia 22 lipca 2014 r. dotyczącej aktualizacji i zmiany wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, i uchylenia decyzji 2014/72/WPZiB (Dz.U. 2014, L 217, s. 35) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 790/2014 z dnia 22 lipca 2014 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 125/2014 (Dz.U. 2014, L 217, s. 1), w zakresie w jakim akty te dotyczą skarżącego, oraz, po dziesiąte, decyzji Rady (WPZiB) 2017/1426 z dnia 4 sierpnia 2017 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu oraz uchylająca decyzję (WPZiB) 2017/154 (Dz.U. 2017, L 204, s. 95), oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/1420 z dnia 4 sierpnia 2017 r. dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/150 (Dz.U. 2017, L 204, s. 3), w zakresie w jakim akty te dotyczą skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Hamas pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Republika Francuska oraz Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – East West Consulting / Komisja(Sprawa T-298/16) ⁽¹⁾

Odpowiedzialność pozaumowna – Instrument pomocy przedakcesyjnej – Państwo trzecie – Krajowe zamówienie publiczne – Zdecentralizowane zarządzanie – Decyzja 2008/969/WE, Euratom – System wczesnego ostrzegania (SWO) – Aktywacja ostrzeżenia w SWO – Ochrona interesów finansowych Unii – Odmowa zatwierdzenia ex ante przez Komisję – Nieudzielenie zamówienia – Właściwość Sądu – Dopuszczalność dowodów – Brak podstawy prawnej ostrzeżenia – Prawo do obrony – Domniemanie niewinności – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom – Związek przyczynowy – Szkoda majątkowa i krzywda – Utrata zamówienia – Utrata szansy na uzyskanie innych zamówień

(2019/C 93/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: East West Consulting SPRL (Nandrin, Belgia) (przedstawiciele: początkowo adwokaci L. Levi i A. Tymen, następnie L. Levi)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Dintilhac i J. Estrada de Solà, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody i zadośćuczynienia krzywdzie, których skarżąca doznała w wyniku zamieszczenia ostrzeżenia na jej temat w systemie wczesnego ostrzegania (SWO) i późniejszej opartej na tym ostrzeżeniu odmowy zatwierdzenia umowy dotyczącej zamówienia, które zostało przyznane kierowanemu przez nią konsorcjum i miało być finansowane przez Unię Europejską w ramach instrumentu pomocy przedakcesyjnej (IAP).

Sentencja

- 1) Komisja Europejska wypłaci East West Consulting SPRL kwotę 20 000 EUR.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 25.7.2016.

Wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2019 r. – Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis / ERCEA(Sprawa T-348/16 OP) ⁽¹⁾

Klauzula arbitrażowa – Siódmy program ramowy w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji – Projekt Minatran – Koszty kwalifikowalne – Potrącenie – Wyrok zaoczny – Sprzeciw

(2019/C 93/50)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca w postępowaniu głównym: Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis (Saloniki, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci V. Christianos i S. Paliou)

Strona pozwana w postępowaniu głównym: Agencja Wykonawcza Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA) (przedstawiciele: M. Pesquera Alonso i F. Sgritta, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów E. Kourakisa i P. Dikaiou)

Przedmiot

Wniesiony przez ERCEA sprzeciw od wyroku z dnia 6 kwietnia 2017 r., Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis/ERCEA (T-348/16, niepublikowany, EU:T:2017:268).

Sentencja

- 1) Uchyła się pkt 1, 2 i 3 sentencji wyroku z dnia 6 kwietnia 2017 r., Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis/ERCEA (T-348/16).
- 2) Wierzytelność wynosząca 245 525,43 EUR, na którą opiewa nota debetowa Agencji Wykonawczej Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA) nr 3241606289 z dnia 26 maja 2016 r. wystawiona w celu odzyskania od Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis części dotacji, którą ta uzyskała w ramach projektu Minatran, nie istnieje do kwoty w wysokości 233 611,75 EUR, a kwota ta odpowiada wydatkom kwalifikowalnym.
- 3) W pozostałym zakresie skarga wniesiona przez Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis i sprzeciw złożony przez ERCEA zostają oddalone.
- 4) ERCEA pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis w sprawach T-348/16 i T-348/16 OP.
- 5) ERCEA pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis w sprawie T-348/16 OP-R.

(¹) Dz.U. C 296 z 16.8.2016.

Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2019 r. – Bena Properties / Rada

(Sprawa T-412/16) (¹)

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Prawo do obrony – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Obowiązek uzasadnienia – Oczywisty błąd w ocenie – Prawo do poszanowania czci i dobrego imienia – Prawo własności – Domniemanie niewinności – Proporcjonalność

(2019/C 93/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bena Properties Co. SA (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat E. Ruchat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo S. Kyriakopoulou, G. Étienne i A. Vitro, następnie S. Kyriakopoulou i A. Vitro, wreszcie S. Kyriakopoulou, A. Vitro i V. Piesseaux, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i mające na celu stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/850 z dnia 27 maja 2016 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2016, L 141, s. 125), a także wydanych w jej następstwie aktów wykonawczych, decyzji Rady (WPZiB) 2017/917 z dnia 29 maja 2017 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2017, L 139, s. 62) oraz decyzji Rady (WPZiB) 2018/778 z dnia 28 maja 2018 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2018, L 131, s. 16) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Bena Properties Co. SA pokrywa własne koszty oraz koszty Rady Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 364 z 3.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2019 r. – Cham / Rada

(Sprawa T-413/16) (¹)

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Prawo do obrony – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Obowiązek uzasadnienia – Oczywisty błąd w ocenie – Prawo do poszanowania czci i dobrego imienia – Prawo własności – Domniemanie niewinności – Proporcjonalność

(2019/C 93/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Cham Holding (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat E. Ruchat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo S. Kyriakopoulou, G. Étienne i A. Vitro, następnie S. Kyriakopoulou i A. Vitro, wreszcie S. Kyriakopoulou, A. Vitro i V. Piessevaux, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i mające na celu stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/850 z dnia 27 maja 2016 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2016, L 141, s. 125), a także wydanych w jej następstwie aktów wykonawczych, decyzji Rady (WPZiB) 2017/917 z dnia 29 maja 2017 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2017, L 139, s. 62) oraz decyzji Rady (WPZiB) 2018/778 z dnia 28 maja 2018 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2018, L 131, s. 16) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Cham Holding pokrywa własne koszty oraz koszty Rady Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 364 z 3.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – GQ i in. / Komisja(Sprawa T-525/16) ⁽¹⁾

Służba publiczna – Urzędnicy – Nowelizacja regulaminu pracowniczego – Rozporządzenie (UE, Euratom) nr 1023/2013 – Kategorie stanowisk – Przepisy przejściowe dotyczące przypisania do kategorii stanowisk – Artykuł 31 załącznika do XIII regulaminu pracowniczego – Asystenci w okresie przejściowym – Awans na podstawie art. 45 regulaminu pracowniczego dopuszczalny wyłącznie w ramach ścieżki kariery odpowiadającej zajmowanej kategorii stanowisk – Dostęp do kategorii stanowisk „starszy asystent” wyłącznie na podstawie procedury z art. 4 i z art. 29 ust. 1 regulaminu pracowniczego – Równość traktowania – Utrata prawa do ubiegania się o awans do grupy zaszeregowania AST 10 – Uzasadnione oczekiwania

(2019/C 93/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: GQ i 7 innych skarżących wymienionych w załączniku do wyroku (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck i A. Guillerme)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J. Currall i G. Gattinara, następnie G. Gattinara i C. Berardis-Kaysner, a na koniec G. Gattinara i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Parlament Europejski (przedstawiciele: początkowo M. Dean i N. Chemaï, następnie J. Steele, L. Deneys i J. Van Pottelberge, pełnomocnicy); oraz Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo M. Bauer i E. Rebasti, następnie M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE mająca na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, na mocy których organ powołujący tej instytucji zaklasyfikował skarżących do kategorii stanowisk „asystent w okresie przejściowym”, co spowodowało utratę przez nich prawa do ubiegania się o awans do wyższej grupy zaszeregowania począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r., które to decyzje zostały utrzymane w mocy decyzją tego organu z dnia 3 lipca 2014 r. o oddaleniu zażaleń złożonych przez skarżących w okresie od 11 do 28 marca 2014 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) GQ i pozostali urzędnicy Komisji Europejskiej wymienieni w załączniku zostają obciążeni kosztami postępowania.
- 3) Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 7 z 12.1.2015 (sprawa początkowo zarejestrowana w Sądzie do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-111/14, przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016 r.).

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – FZ i in. / Komisja**(Sprawa T-526/16) ⁽¹⁾**

Służba publiczna – Urzędnicy – Nowelizacja regulaminu pracowniczego – Rozporządzenie (UE, Euratom) nr 1023/2013 – Kategorie stanowisk – Przepisy przejściowe dotyczące przypisania do kategorii stanowisk – Artykuł 30 załącznika do XIII regulaminu pracowniczego – Administratorzy w okresie przejściowym (AD 13) – Administratorzy (AD 12) – Awans na podstawie art. 45 regulaminu pracowniczego dopuszczalny wyłącznie w ramach ścieżki kariery odpowiadającej zajmowanej kategorii stanowisk – Dostęp do kategorii stanowisk „kierownik wydziału lub stanowisko równoważne” albo „radca lub stanowisko równoważne” wyłącznie na podstawie procedury z art. 4 i z art. 29 ust. 1 regulaminu pracowniczego – Równość traktowania – Utrata prawa do ubiegania się o awans do wyższej grupy zaszerogowania – Uzasadnione oczekiwania

(2019/C 93/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: FZ i 9 innych skarżących wymienionych w załączniku do wyroku (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck i A. Guillerme)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J. Currall i G. Gattinara, następnie G. Gattinara i C. Berardis-Kayser, a na koniec G. Gattinara i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Parlament Europejski (przedstawiciele: początkowo N. Chemaï i M. Dean, następnie L. Deneys, J. Steele i J. Van Pottelberge, pełnomocnicy); oraz Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo M. Bauer i E. Rebasti, następnie M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE mająca na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, na mocy których organ powołujący tej instytucji zaklasyfikował skarżących do kategorii stanowisk „administrator w okresie przejściowym”, co spowodowało utratę przez nich prawa do ubiegania się o awans do wyższej grupy zaszerogowania począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r., które to decyzje zostały utrzymane w mocy decyzją tego organu z dni 3 lipca, 17 lipca i 6 sierpnia 2014 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) FZ i pozostali urzędnicy Komisji Europejskiej wymienieni w załączniku zostają obciążeni kosztami postępowania.
- 3) Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 7 z 12.1.2015 (sprawa początkowo zarejestrowana w Sądzie do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-113/14, przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016 r.).

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – FZ i in./Komisja(Sprawa T-540/16) ⁽¹⁾

Służba publiczna – Urzędnicy – Nowelizacja regulaminu pracowniczego – Rozporządzenie (UE, Euratom) nr 1023/2013 – Kategorie stanowisk – Przepisy przejściowe dotyczące przypisania do kategorii stanowisk – Artykuł 30 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego – Administratorzy w okresie przejściowym (AD 13) – Administratorzy (AD 12) – Awans na podstawie art. 45 regulaminu pracowniczego dozwolony wyłącznie w ramach ścieżki kariery odpowiadającej zajmowanej kategorii stanowisk – Dostęp do kategorii stanowisk „kierownik wydziału lub stanowisko równoważne” albo „radca lub stanowisko równoważne” wyłącznie na podstawie procedury z art. 4 i z art. 29 ust. 1 regulaminu pracowniczego – Pojęcie aktu niekorzystnego – Akt potwierdzający – Zawisłość sporu – Spełnienie wymogów dotyczących postępowania poprzedzającego wniesienie skargi – Niedopuszczalność

(2019/C 93/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: FZ i 8 innych skarżących, których nazwiska zostały wymienione w załączniku do wyroku (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck i A. Guillerme)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J. Currall i G. Gattinara, następnie G. Gattinara i C. Berardis-Kayser a wreszcie, G. Gattinara i L. Radu Bouyon, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Parlament Europejski (przedstawiciele: początkowo N. Chemaï i M. Dean, następnie L. Deneys, J. Steele i J. Van Pottelberge, pełnomocnicy); Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo M. Bauer i M. Veiga, następnie M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE zmierzająca do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji, na mocy których organ powołujący tej instytucji zaklasyfikował skarżących do kategorii stanowisk „administrator w okresie przejściowym” lub „administrator”, co spowodowało ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2014 r. utratę prawa do awansu do wyższej grupy zaszerogowania.

Sentencja

- 1) Skarga wniesiona przez FZ i ośmiu urzędników Komisji Europejskiej innych niż GL, których nazwiska zostały wymienione w załączniku, zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Skarga wniesiona przez GL zostaje odrzucona jako niedopuszczalna, a w każdym razie bezzasadna.
- 3) Komisja pokrywa własne koszty postępowania oraz połowę kosztów poniesionych przez urzędników, których nazwiska zostały wymienione w załączniku.
- 4) FZ i inni urzędnicy, których nazwiska zostały wymienione w załączniku pokrywają połowę własnych kosztów postępowania.
- 5) Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 96 z 23.3.2015 (sprawa początkowo zarejestrowana przed Sądem do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-18/15 i przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016).

Wyrok Sądu z dnia 13 grudnia 2018 r. – Kakol/Komisja**(Sprawy T-641/16 RENV i T-137/17) ⁽¹⁾**

Służba publiczna – Urzędnicy – Zatrudnienie – Ogłoszenie o konkursie – Konkurs otwarty – Niedopuszczenie kandydata do udziału w egzaminach na etapie oceny zintegrowanej – Nieuznanie świadectw kwalifikacji lub dyplomów – Dopuszczenie do wcześniejszego konkursu – Podobne warunki konkursu – Zasada zgodności skargi z zażaleniem – Powaga rzeczy osądzonej – Niedochowanie wymogów uprzedniego postępowania administracyjnego – Akt niekorzystny w rozumieniu art. 91 regulaminu pracowniczego – Właściwość organu wydającego akt – Wniosek o odszkodowanie

(2019/C 93/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Danuta Kakol (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat R. Duta)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara i L. Radu Bouyon, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE zmierzająca, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 14 lutego 2014 r., przekazanej w dniu 2 maja 2016 r., oraz decyzji z dnia 25 listopada 2016 r. o niedopuszczeniu skarżącej do egzaminów na etapie oceny zintegrowanej w ramach konkursu AD/177/10, zorganizowanego przez Europejski Urząd Doboru Kadr (EPSO), z uwagi na to, że nie spełniała ona szczególnych warunków dotyczących wymaganych w ogłoszeniu o konkursie świadectw kwalifikacji lub dyplomów a także decyzji oddalającej jej zażalenie na tę odmowę dopuszczenia do egzaminów, a po drugie, do zobowiązania Komisji do wypłacenia jej 5 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej w swej ocenie doznała z powodu upokarzającego charakteru, w jaki traktowano jej kandydaturę.

Sentencja

- 1) Sprawy T-641/16 RENV i T-137/17 zostają połączone do celu wydania wyroku.
- 2) W sprawie T-641/16 RENV umarza się postępowanie w przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności a w pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) W sprawie T-137/17 skarga zostaje oddalona.
- 4) Każda ze stron pokrywa własne koszty postępowania w sprawach T-641/16 RENV i T-137/17 a także w sprawach F-48/14 i T-152/15 P.

⁽¹⁾ Dz.U. C 52 z 22.2.2014 (sprawa pierwotnie zarejestrowana przed Sądem do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-1/14 i przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016).

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – FV/Rada**(Sprawa T-750/16) ⁽¹⁾*****Służba publiczna – Urzędnicy – Artykuł 42c regulaminu pracowniczego – Skierowanie z urzędu na urlop w interesie służby – Równość traktowania – Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek – Oczywisty błąd w ocenie – Odpowiedzialność***

(2019/C 93/57)

Język postępowania: francuski

Strony*Strona skarżąca:* FV (przedstawiciele: adwokaci, początkowo L. Levi i A. Tymen, następnie L. Levi)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)*Interwienienci popierający stronę pozwaną:* Parlament Europejski (przedstawiciele: A. Troupiotis i J. A. Steele, pełnomocnicy); Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Berscheid i D. Martin, pełnomocnicy)**Przedmiot**

Skarga na podstawie art. 270 TFUE zmierzająca, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności decyzji Rady z dnia 8 grudnia 2015 r. o skierowaniu skarżącej na urlop w interesie służby na podstawie art. 42c Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej oraz, w razie potrzeby, decyzji z dnia 19 lipca 2016 r. oddalającej złożone przez skarżącą zażalenie, a po drugie, do uzyskania naprawienia szkody, jaką skarżąca poniosła w swej ocenie.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji z dnia 8 grudnia 2015 r., mocą której FV została skierowana na urlop w interesie służby
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez FV.
- 4) Parlament Europejski i Komisja Europejska pokrywają każdy własne koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 6 z 9.1.2017.

Wyrok Sądu z dnia 15 stycznia 2019 r. – HJ/ EMA**(Sprawa T-881/16) ⁽¹⁾*****Służba publiczna – Personel tymczasowy – Częściowa niedopuszczalność – Wniosek o wydanie nakazu – Dostęp urzędników do swoich akt osobowych – Artykuły 26 i 26a regulaminu pracowniczego – Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Udostępnienie akt osobowych wszystkim członkom personelu EMA – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych przez instytucje i organy Unii – Odpowiedzialność – Krzywda***

(2019/C 93/58)

Język postępowania: francuski

Strony*Strona skarżąca:* HJ (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków (przedstawiciele: I. Ratescu i F. Cooney, pełnomocnicy, wspomagani przez adwokatów S. Orlandi i T. Martina)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 270 TFUE wniosek o, po pierwsze, zadośćuczynienie krzywdzie doznanej przez skarżącą w następstwie ujawnienia jej akt osobowych wszystkim członkom personelu EMA, a po drugie, usunięcie dwóch dokumentów z tych akt.

Sentencja

- 1) Europejska Agencja Leków (EMA) wypłaci HJ zadośćuczynienie w symbolicznej kwocie 1 EUR za doznaną krzywdę.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje odrzucona.
- 3) EMA pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez HJ.

(¹) Dz.U. C 46 z 13.2.2017.

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – TDH Group/ EUIPO – Comercial de Servicios Agrigan (Pet Cuisine)

(Sprawa T-46/17) (¹)

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Graficzny znak towarowy Pet Cuisine – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy The Pet CUISINE alimento para mascotas felices Genial – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2019/C 93/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: TDH Group (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat D. Chen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Rajh, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Comercial de Servicios Agrigan, SA (Huesca, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 listopada 2016 r. (sprawa R 685/2016-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Comercial de Servicios Agrigán a TDH Group.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

2) TDH Group zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 78 z 13.3.2017.

Wyrok Sądu z dnia 15 stycznia 2019 r. – Computer Market / EUIPO (COMPUTER MARKET)

(Sprawa T-111/17) (¹)

Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego COMPUTER MARKET – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Złożenie odwołania po terminie – Niedopuszczalność odwołania do izby odwoławczej – Artykuł 60 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 68 rozporządzenia (WE) 2017/1001] – Reguła 49 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 [obecnie art. 23 ust. 1 lit. b) rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625]

(2019/C 93/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Computer Market (Sofia, Bułgaria) (przedstawiciel: adwokat B. Dimitrova)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Ivanauskas, pełnomocnik).

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 grudnia 2016 r. (sprawa R 1778/2016-2) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego COMPUTER MARKET jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Computer Market pokrywa koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 213 z 3.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – Torné / Komisja

(Sprawa T-128/17) (¹)

Służba publiczna – Urzędnicy – Nowelizacja regulaminu pracowniczego z 2014 r. – Urlop z przyczyn osobistych – Jednoczesne zatrudnienie w charakterze członka personelu tymczasowego – Przepisy przejściowe dotyczące niektórych sposobów obliczania uprawnień emerytalnych – Wniosek o wydanie decyzji wstępnej – Akt niekorzystny – Cel przepisów przejściowych – Zakres stosowania *ratione personae* – Rozpoczęcie służby

(2019/C 93/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Isabel Torné (Algés, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo G. Berscheid i A. C. Simon, następnie G. Berscheid i L. Radu Bouyon, a ostatecznie G. Berscheid i B. Mongin, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (przedstawiciele: początkowo S. Manessi, a następnie P. Martinet, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów S. Orlandiego oraz T. Martina); Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej (przedstawiciele: H. Caniard i S. Drew, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów S. Orlandiego i T. Martina); Europejska Agencja ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (przedstawiciele: M. Chiodi, pełnomocnik, wspierany przez adwokatów D. Waelbroecka i A. Duron); Europejska Agencja Bezpieczeństwa Morskiego (przedstawiciele: S. Dunlop, pełnomocnik, wspierany przez adwokatów S. Orlandiego i T. Martina); Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (przedstawiciele: S. Giordano i J. Overett Somnier, pełnomocnicy); Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (przedstawiciele: A. Lorenzet i N. Vasse, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów S. Orlandiego i T. Martina); Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (przedstawiciele: początkowo W. Stevens, a następnie M. Vitsa, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Duron)

Przedmiot

Oparta na art. 270 TFUE skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji oddalającej wniosek skarżącej z dnia 16 grudnia 2015 r. o wydanie decyzji wstępnej ustalającej datę rozpoczęcia przez nią służby w rozumieniu przepisów przejściowych załącznika XIII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej dotyczących niektórych sposobów obliczania uprawnień emerytalnych.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 16 kwietnia 2016 r., potwierdzonej pismem Urzędu Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych (PMO) z dnia 29 kwietnia 2016 r.
- 2) Komisja pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Isabel Torné.
- 3) Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER), Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex), Europejska Agencja ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (eu-LISA), Europejska Agencja Bezpieczeństwa Morskiego (EMSA), Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EBA), Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) oraz Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO) pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 129 z 24.4.2017.

Wyrok Sądu z dnia 10 stycznia 2019 r. – RY/Komisja

(Sprawa T-160/17) (¹)

Służba publiczna – Personel tymczasowy – Artykuł 2 lit. c) warunków zatrudnienia innych pracowników – Umowa na czas nieokreślony – Zwolnienie – Utrata zaufania – Prawo do bycia wysłuchanym – Ciężar dowodu

(2019/C 93/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: RY (przedstawiciele: adwokaci, początkowo J.N. Louis i N. de Montigny, następnie J.N. Louis)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Berscheid i L. Radu Bouyon, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE zmierzająca do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie rozwiązania ze skarżącą umowy o pracę na czas nieokreślony.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie rozwiązania z RY umowy o pracę na czas nieokreślony.
- 2) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 144 z 8.5.2017.

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – TP / Komisja

(Sprawa T-464/17) (¹)

Służba publiczna – Urzędnicy – Wynagrodzenie – Wstrzymanie wypłaty wynagrodzenia – Alimenty przyznane przez sąd krajowy w postępowaniu rozwodowym – Lojalna współpraca z sądami krajowymi – Ograniczona swoboda – Artykuł 24 regulaminu pracowniczego – Europejski kodeks dobrej praktyki administracyjnej – Zasada zgodności – Akt niekorzystny – Wniosek o odszkodowanie – Przestrzeganie wymogów postępowania poprzedzającego wniesienie skargi

(2019/C 93/63)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: TP (przedstawiciel: adwokat W. Limuti)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Berscheid i R. Striani, pełnomocnicy)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 270 TFUE wniosek o, po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o wstrzymaniu na miesiąc wypłaty wynagrodzenia skarżącemu tytułem alimentów płaconych byłej małżonce w wykonaniu orzeczenia wydanego przez włoski sąd, a po drugie, naprawienie poniesionej przez skarżącego szkody.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) TP zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 309 z 18.9.2017.

Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2019 r. – Haswani / Rada

(Sprawa T-477/17) (¹)

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Obowiązek uzasadnienia – Proporcjonalność – Błąd w ocenie

(2019/C 93/64)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: George Haswani (Jabrud, Syria) (przedstawiciel: adwokat G. Karouni)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Kyriakopoulou oraz A. Sikora-Kalèda, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Baumgart, A. Bouquet oraz A. Tizzano, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/850 z dnia 27 maja 2016 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2016, L 141, s. 125), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/840 z dnia 27 maja 2016 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2016, L 141, s. 30), decyzji Rady (WPZiB) 2017/917 z dnia 29 maja 2017 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2017, L 139, s. 62), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/907 z dnia 29 maja 2017 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2017, L 139, s. 15), decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2017/1245 z dnia 10 lipca 2017 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2017, L 178, s. 13), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/1241 z dnia 10 lipca 2017 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2017, L 178, s. 1), decyzji Rady (WPZiB) 2018/778 z dnia 28 maja 2018 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2018, L 131, s. 16) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/774 z dnia 28 maja 2018 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2018, L 131, s. 1), w zakresie w jakim akty te dotyczą skarżącego, a po drugie oparte na art. 268 TFUE żądanie zasądzenia zadośćuczynienia za krzywdę, która skarżący miał ponieść w następstwie decyzji 2017/917 i rozporządzenia wykonawczego 2017/907.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) George Haswani zostaje obciążony własnymi kosztami, a także kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 347 z 16.10.2017.

Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2019 r. – Windspiel Manufaktur / EUIPO (Przedstawienie sposobu umiejscowienia zamknięcia butelki)

(Sprawa T-489/17) (¹)

Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie unijnego znaku towarowego przedstawiającego zamknięcie butelki – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2019/C 93/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Windspiel Manufaktur GmbH (Daun, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat O. Löffel)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: V. Mensing, M. Fischer i D. Walicka., pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 czerwca 2017 r. (sprawa R 1374/2016-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia przedstawiającego zamknięcie butelki jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Windspiel Manufaktur GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 309 z 18.9.2017.

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – UC/Parlament

(Sprawa T-572/17) (¹)

Służba publiczna – Urzędnicy – Awans – Postępowanie w sprawie awansu w 2015 r. – Sprawozdanie z oceny – Przyznanie punktów za osiągnięcia – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do bycia wysłuchanym – Oczywisty błąd w ocenie – Odpowiedzialność – Krzywda

(2019/C 93/66)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: UC (przedstawiciel: adwokat A. Tymen)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: J. Steele i J. Van Pottelberge, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE zmierzająca, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności sprawozdania z oceny skarżącego za 2015 r., decyzji o przyznaniu mu 2 punktów za osiągnięcia w tym samym roku, a także decyzji oddalającej jego zażalenie, a po drugie, do uzyskania zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej w swej ocenie doznał skarżący.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) UC zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 369 z 30.10.2017.

Wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2019 r. – Mas Que Vinos Global/ EUIPO – JESA (EL SEÑORITO)

(Sprawa T-576/17) (¹)

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego EL SEÑORITO – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy SEÑORITA – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2019/C 93/67)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Mas Que Vinos Global, S.L. (Dosbarrios, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat M. J. Sanmartín Sanmartín)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Palmero Cabezas, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Jose Estevez, SA (JESA) (Jerez de la Frontera, Hiszpania) przedstawiciel: adwokat M. de Justo Bailey)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 czerwca 2017 r. (sprawa R 1775/2016-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między JESA a Mas Que Vinos Global.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) Mas Que Vinos Global S. L. zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 357 z 23.10.2017.

Wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2019 r. – Turbo-K International/EUIPO – Turbo-K (TURBO-K) (Sprawa T-671/17) (¹)

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego TURBO-K – Niezarejestrowane wcześniejsze znaki towarowe TURBO-K – Względna podstawa odmowy rejestracji – Używanie w obrocie handlowym oznaczenia o zasięgu większym niż lokalny – Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Istniejące w systemie common law powództwo oparte na bezprawnym używaniu nazwy (action for passing off) – „Goodwill”

(2019/C 93/68)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Turbo-K International Ltd (Birmingham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: A. Norris i A. Muir Wood, barristers)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: H. O'Neill, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Turbo-K Ltd (Winchester, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokat O. van Haperen, oraz T. St Quintin, barrister, i E. Morris, solicitor)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 lipca 2017 r. (sprawa R 2135/2016-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Turbo-K i Turbo-K International.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarga wzajemna zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

- 3) Turbo-K International Ltd i Turbo-K Ltd pokrywają własne koszty oraz, po połowie, koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

(¹) Dz.U. C 424 z 11.12.2017.

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – UR/Komisja

(Sprawa T-761/17) (¹)

Służba publiczna – Konkurs otwarty – Ogłoszenie o konkursie EPSO/AD/322/16 w celu zatrudnienia administratorów w obszarze audytu (AD 5/AD 7) – Warunek dopuszczenia – Wymagany dyplom – Nieumieszczenie na liście rezerwy kadrowej – Obowiązek uzasadnienia – Oczywisty błąd w ocenie – Artykuł 27 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego

(2019/C 93/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: UR (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Mihaylova i B. Mongin, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE zmierzająca do stwierdzenia nieważności decyzji komisji konkursowej EPSO/AD/322/16 z dnia 11 sierpnia 2017 r., wydanej po ponownym rozpatrzeniu, o niewpisaniu skarżącego na listę rezerwy kadrowej tego konkursu.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) UR zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 32 z 29.1.2018.

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – Dermatest / EUIPO (ORIGINAL excellent dermatest 3-star-guarantee.de)

(Sprawa T-801/17) (¹)

Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ORIGINAL excellent dermatest 3-star-guarantee.de – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Brak charakteru odróżniającego – Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2019/C 93/70)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Dermatest Gesellschaft für allergologische Forschung u. Vertrieb von Körperpflegemitteln mbH (Münster, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Bühling i D. Graetsch)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Hanf i D. Walicka, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 września 2017 r. (sprawa R 524/2017-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego ORIGINAL excellent dermatest 3-star-guarantee.de jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Dermatest Gesellschaft für allergologische Forschung u. Vertrieb von Körperpflegemitteln mbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 42 z 5.2.2018.

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – Dermatest / EUIPO (ORIGINAL excellent dermatest 5-star-guarantee.de CLINICALLY TESTED)

(Sprawa T-802/17) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ORIGINAL excellent dermatest 5-star-guarantee.de CLINICALLY TESTED – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Brak charakteru odróżniającego – Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2019/C 93/71)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Dermatest Gesellschaft für allergologische Forschung u. Vertrieb von Körperpflegemitteln mbH (Münster, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Bühling i D. Graetsch)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Hanf i D. Walicka, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 września 2017 r. (sprawa R 525/2017-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego ORIGINAL excellent dermatest 5-star-guarantee.de CLINICALLY TESTED jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Dermatest Gesellschaft für allergologische Forschung u. Vertrieb von Körperpflegemitteln mbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 42 z 5.2.2018.

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – Dermatest / EUIPO (ORIGINAL excellent dermatest)(Sprawa T-803/17) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ORIGINAL excellent dermatest – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Brak charakteru odróżniającego – Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2019/C 93/72)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Dermatest Gesellschaft für allergologische Forschung u. Vertrieb von Körperpflegemitteln mbH (Münster, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Bühling i D. Graetsch)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Hanf i D. Walicka, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 września 2017 r. (sprawa R 526/2017-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego ORIGINAL excellent dermatest jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Dermatest Gesellschaft für allergologische Forschung u. Vertrieb von Körperpflegemitteln mbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 42 z 5.2.2018.

Wyrok Sądu z dnia 10 stycznia 2019 r. – achtung! / EUIPO (achtung!)(Sprawa T-832/17) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Graficzny znak towarowy achtung! – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 2017/1001

(2019/C 93/73)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: achtung! GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci G.J. Seelig i D. Bischof)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: początkowo A. Söder, J. Schäfer i D. Walicka, następnie A. Söder, J. Schäfer i H. O'Neill, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 października 2017 r. (sprawa R 490/2017-4) dotyczącą rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię Europejską graficznego znaku towarowego achtung!.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *achtung!* GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 63 z 19.2.2018.

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2018 r. – Inforsacom Logicalis/EUIPO (Business and technology working as one)**(Sprawa T-7/18) (¹)****Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Business and technology working as one – Znak towarowy tworzony przez slogan reklamowy – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001****(2019/C 93/74)****Język postępowania: niemiecki****Strony**

Strona skarżąca: Inforsacom Logicalis GmbH (Neu Isenburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci O. Spieker, A. Schönfleisch i M. Alber)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Hanf i D. Walicka, pełnomocnicy).

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 grudnia 2017 r. (sprawa R 808/2017-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego Business and technology working as one jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Inforsacom Logicalis GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 72 z 26.2.2018.

Wyrok Sądu z dnia 13 grudnia 2018 r. – Yado/EUIPO – Dvectis CZ (Poduszka służąca jako oparcie)**(Sprawa T-30/18) (¹)****Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Wzór wspólnotowy nr 2371591-0001 (Poduszka służąca jako oparcie) – Niedopuszczalność odwołania do izby odwoławczej – Przesłanie dokumentu do EUIPO poprzez formularz kontaktowy – Przesłanie dokumentu do EUIPO poprzez elektroniczny środek komunikacji i faksem****(2019/C 93/75)****Język postępowania: słowacki****Strony**

Strona skarżąca: Yado s.r.o. (Handlová, Słowacja) (przedstawiciel: adwokat D. Futej)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: R. Cottrell i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Dvectis CZ s.r.o. (Brno, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat L. Litváková)

Przedmiot

Skarga na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 listopada 2017 r. (sprawa R 1017/2017-3) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między Dvectis CZ a Yado.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 14 listopada 2017 r. (sprawa R 1017/2017-3).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Yado s.r.o.
- 3) Dvectis CZ s.r.o. pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 94 z 12.3.2018.

Wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2019 r. – Ecolab USA / EUIPO (SOLIDPOWER)

(Sprawa T-40/18) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Słowny znak towarowy SOLIDPOWER – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 2017/1001

(2019/C 93/76)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ecolab USA, Inc. (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci V. Töbelmann, K. Middelhoff i C. Saatkamp)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: K. Kompari i D. Walicka., pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 listopada 2017 r. (sprawa R 1182/2017-5) dotyczącą rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię Europejską słownego znaku towarowego SOLIDPOWER.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ecolab USA, Inc zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 19.3.18.

Wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2019 r. – Equity Cheque Capital Corporation / EUIPO (DIAMOND CARD)

(Sprawa T-91/18) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego DIAMOND CARD – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter odróżniający – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001

(2019/C 93/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Equity Cheque Capital Corporation (Victoria, Kanada) (przedstawiciele: I. Berkeley, barrister, P. Wheeler i C. Rani, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Rajh i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 grudnia 2017 r. (sprawa R 1544/2017-4), dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego DIAMOND CARD jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Equity Cheque Capital Corporation zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 134 z 16.4.2018.

Wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2019 r. – ETI Gıda Sanayi ve Ticaret / EUIPO – Grupo Bimbo (ETI Bumbo)

(Sprawa T-368/18) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego ETI Bumbo – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy BIMBO – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Właściwy krąg odbiorców – Podobieństwo oznaczeń – Charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001

(2019/C 93/78)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: ETI Gıda Sanayi ve Ticaret AŞ (Eskişehir, Turcja) (przedstawiciele: adwokaci D. Cañadas Arcas, P. Merino Baylos, D. Gómez Sánchez i N. Martínez de las Rivas Malagón)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: S. Palmero Cabezas i H. O'Neill, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Grupo Bimbo, SAB de CV (Meksyk, Meksyk) (przedstawiciel: adwokat N. A. Fernández Fernández-Pacheco)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 kwietnia 2018 r. (sprawa R 1459/2017-1), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Grupo Bimbo a ETI Gıda Sanayi ve Ticaret.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) ETI Gıda Sanayi ve Ticaret AŞ zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 276 z 6.8.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 16 stycznia 2019 r. – Theodorakidi / EUIPO – Benopoulou (THYREOS VASSILIKI)

(Sprawa T-160/18) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy THYREOS VASSILIKI – Unieważnienie prawa do znaku towarowego – Prawo do nazwy Vassiliki w Grecji – Względna podstawa unieważnienia dotycząca naruszenia prawa do nazwy lub nazwiska – Artykuł 60 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna

(2019/C 93/79)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vassiliki Theodorakidi (Weria, Grecja) (przedstawiciel: adwokat F. Ikonomidou Ikonomou)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: K. Markakis, pełnomocnik).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Vassiliki Benopoulou (Kifisia, Grecja)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 grudnia 2017 r. (sprawa R 40/2017-4) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między V. Benopoulou a V. Theodorakidi.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Vassiliki Theodorakidi pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 152 z 30.4.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 23 stycznia 2019 r. – MLPS / Komisja

(Sprawa T-304/18) ⁽¹⁾

Skarga o stwierdzenie nieważności i na bezczynność – Nienadanie biegu skardze – Odmowa wszczęcia przez Komisję postępowania opartego na art. 7 TUE – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Brak bezpośredniego oddziaływania – Niedopuszczalność

(2019/C 93/80)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mouvement pour la liberté de la protection sociale (MLPS) (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat M. Gibaud)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Tserepa–Lacombe i H. Krämer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, oparte na art. 263 TFUE żądanie mające na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 7 maja 2018 r. dotyczącej odmowy dalszego rozpatrywania skargi mającej na celu wszczęcie postępowania opartego na art. 7 TUE wobec Republiki Francuskiej, a po drugie, oparte na art. 265 TFUE żądanie mające na celu stwierdzenie, że Komisja bezprawnie zaniechała dalszego rozpatrywania tej skargi.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) *Mouvement pour la liberté de la protection sociale (MLPS)* pokrywa koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 259 z 23.7.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 16 stycznia 2019 r. – Szécsi i Somossy / Komisja

(Sprawa T-331/18) (¹)

Skarga o odszkodowanie – Prawo instytucjonalne – Brak podjęcia przez Komisję kroków odpowiednich do upewnienia się, że sądy węgierskie przestrzegają art. 13 dyrektywy 2005/29 i odnośnego krajowego przepisu transponującego – Niedopuszczalność

(2019/C 93/81)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: István Szécsi (Segedyn, Węgry) i Nóra Somossy (Segedyn) (przedstawiciel: adwokat D. Lazar)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Bertelmann i N. Ruiz García, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody, jaką skarżący mieli ponieść wskutek naruszenia przez Komisję ciężącego na niej obowiązku nadzorowania

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) *István Szécsi i Nóra Somossy* zostają obciążeni kosztami postępowania

(¹) Dz.U. C 259 z 23.7. 2018.

Postanowienie Sądu z dnia 23 stycznia 2019 r. – Prigent / Komisja

(Sprawa T-436/18) (¹)

Skarga o stwierdzenie nieważności – Nienadanie biegu skardze – Odmowa wszczęcia przez Komisję postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Brak bezpośredniego oddziaływania – Niedopuszczalność

(2019/C 93/82)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Claude Prigent (Caudan, Francja) (przedstawiciel: A. Bove, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciel: D. Martin, pełnomocnik)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 23 maja 2018 r. o nienadaniu biegu skardze wniesionej przez skarżącego i mającej na celu stwierdzenie naruszenia przez organu francuskie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz.U. 2009, L 335, s.1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Claude Prigent pokrywa koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 352 z 1.10.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 10 stycznia 2019 r. – LG Electronics / EUIPO – Beko (BECON)

(Sprawa T-557/18) (¹)

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Wycofanie sprzeciwu – Umorzenie postępowania

(2019/C 93/83)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: LG Electronics, Inc. (Seul, Korea Południowa) (przedstawiciel: adwokat M. Graf)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Gája, pełnomocnik).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Beko plc (Watford, Zjednoczone Królestwo)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 lipca 2018 r. (sprawa R 41/2018-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Beko plc a LG Electronics, Inc.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) LG Electronics, Inc. pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

(¹) Dz.U. C 399 z 5.11.2018.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 21 stycznia 2019 r. – Agrochem-Maks / Komisja**(Sprawa T-574/18)****Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego – Środki ochrony roślin – Substancja czynna o nazwie oxasulfuron – Nieodnawianie zatwierdzenia substancji czynnej w celu wprowadzenia do obrotu – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru – Wyważenie interesów**

(2019/C 93/84)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Agrochem-Maks (Zagrzeb, Chorwacja) (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Lewis, I. Naglis et G. Koleva, agents)

Przedmiot

Oparte na art. 278 i 279 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/1019 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie nieodnawiania zatwierdzenia substancji czynnej oksasulfuron zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin oraz w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 (Dz.U. 2018, L 183, s. 14).

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2018 r. – Daimler / Komisja**(Sprawa T-751/18)**

(2019/C 93/85)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Daimler AG (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Wimmer, C. Arhold i G. Ollinger)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej CLIMA/C4/WB/sg Ares(2018), opatrzonej sygnaturą Ares(2018)5413709 z dnia 22 października 2008 r. wydanej na podstawie art. 12 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011⁽¹⁾; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 w związku z art. 1 ust. 3 decyzji wykonawczej (UE) 2015/158⁽²⁾

- W ramach zarzutu pierwszego podniesiono, że pozwana naruszyła art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 w związku z art. 1 ust. 3 decyzji wykonawczej (UE) 2015/158, ponieważ w ramach oceny oszczędności CO₂ odstąpiła od zatwierdzonej procedury przeprowadzania testów stosując błędny współczynnik Willansa.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 w związku z art. 1 ust. 3 decyzji wykonawczej (UE) 2015/158 i z art. 6 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011
- W ramach zarzutu drugiego podniesiono, że pozwana naruszyła art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 w związku z art. 1 ust. 3 decyzji wykonawczej (UE) 2015/158 i z art. 6 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011, ponieważ w ramach metodologii testów, którą zastosowała do doraźnej weryfikacji, nie przeprowadziła wymaganego specyficznego kondycjonowania wstępnego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 12 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011
- W ramach zarzutu trzeciego podniesiono, że pozwana naruszyła art. 12 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011, ponieważ zdecydowała nie uwzględnić ekoinnowacji za ubiegły 2017 r., mimo, że przepis ten wyraźnie zezwala jedynie na podjęcie decyzji o nieuwzględnieniu na kolejny rok kalendarzowy.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym
- W ramach zarzutu czwartego podniesiono, że pozwana naruszyła prawo skarżącej do bycia wysłuchanym zgodnie z wymogami wynikającymi z ogólnej zasady poszanowania prawa do obrony oraz z art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii. Pozwana pozwoliła na wymianę dotyczącą stanowisk prawnych, a następnie wydała zaskarżoną decyzję.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia
- W ramach zarzutu piątego podniesiono, że decyzja nie zawiera należytego uzasadnienia zgodnie z wymogami wynikającymi z art. 296 ust. 2 TFUE i z art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii. W zaskarżonej decyzji pozwana powołuje się jedynie w nieprecyzyjny sposób na rozbieżności w metodologii testów, jednakże nie wypowiada się w mającej decydujące znaczenie kwestii, czy i w jakim stopniu metodologia testów wymaga specyficznego kondycjonowania wstępnego i czy pozwana zezwoliła na taką metodologię testów w decyzji wykonawczej (UE) 2015/158.

(¹) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 725/2011 z dnia 25 lipca 2011 r. ustanawiające procedurę zatwierdzania i poświadczania technologii innowacyjnych umożliwiających zmniejszenie emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 (Dz.U. 2011, L 194, s. 19).

(²) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/158 z dnia 30 stycznia 2015 r. w sprawie zatwierdzenia dwóch wysokosprawnych alternatorów Robert Bosch GmbH jako technologii innowacyjnych umożliwiających redukcję emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 (Dz.U. 2015, L 26, s. 31).

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2018 r. – FL Brüterei M-V i in. / Komisja

(Sprawa T-755/18)

(2019/C 93/86)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: FL Brüterei M-V GmbH (Finkenthal, Niemcy), Erdegut GmbH (Finkenthal), Ökofarm Groß Markow GmbH (Lelkendorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Schmidt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/1584⁽¹⁾ z dnia 22 października 2018 r. opublikowanego pod numerem L 264/1 w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 23 października 2018 r., który to przepis wprowadza następującą zmianę w rozporządzeniu (WE) nr 889/2008⁽²⁾: „w art. 42 lit. b) datę »31 grudnia 2018 r.« zastępuje się datą »31 grudnia 2020 r.«”;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz FL Brüterei M-V GmbH kwoty 2 469 503,44 EUR wraz z odsetkami za zwłokę naliczonymi od dnia doręczenia skargi według podstawowej stopy oprocentowania Europejskiego Banku Centralnego powiększonej o osiem punktów procentowych rocznie; oraz
- stwierdzenie, że pozwana jest zobowiązana do naprawienia dodatkowej szkody poniesionej przez skarżące ze względu na to, że Komisja, przyjmując rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/1584, zezwoliła na nowy, dwuletni okres stosowania odstępstw, które pozwalają na wprowadzenie do chowu niosek – w przypadku, gdy kurczaki ekologiczne nie są dostępne – kurczaków nieekologicznych, nie ograniczając tego odstępstwa – choć Komisja miała taki obowiązek – do niezbędnego „minimum” zgodnie z art. 22 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 834/2007⁽³⁾, to znaczy, nie wymagając, że zastosowanie wspomnianego odstępstwa zakłada, iż żadna wylęgarnia znajdująca się w promieniu nieprzekraczającym 700 km od miejsca chowu niosek nie oferuje kurcząt ekologicznych, i nie wymagając dostarczenia dowodu na brak dostępności takich kurczaków po bezowocnym złożeniu zamówienia w trzech wylęgarniach znanych jako dostawcy kurczaków ekologicznych, zamiast porzestania na skierowaniu zapytania do tych wylęgarni, o których wiadomo, że nie oferują kurczaków ekologicznych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nieważności aktu regulacyjnego

- W ramach zarzutu pierwszego podniesiono, że pozwana uchybiła swojemu obowiązkowi ograniczenia do minimum odstępstw od zasady ustanowionej w art. 14 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 834/2007, zgodnie z którą młode zwierzęta utrzymywane ekologicznie są urodzone i chowane w gospodarstwach ekologicznych.
- W tym względzie podniesiono, że przedłużenie do dwóch lat okresu stosowania odstępstw narusza przewidziany w art. 22 rozporządzenia (WE) nr 834/2007 wymóg, zgodnie z którym odstępstwa są ograniczane do minimum. Zdaniem skarżących, brak ustanowienia warunków i ograniczeń jakościowych umożliwia stosowanie stanowiących nadużycie praktyk, takie jak te odkryte przez pozwaną w Królestwie Niderlandów.

2. Zarzut drugi dotyczący ponoszonej na podstawie art. 340 akapit drugi TFUE odpowiedzialności za przyjęcie niezgodnego z prawem aktu administracyjnego

- W ramach zarzutu drugiego podniesiono, że pozwana nie wyegzekwowała przestrzegania przez Niderlandy reguły ustanowionej w art. 42 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 889/2008.
- W tym względzie podniesiono, że uchybienie przez pozwaną ciężącym na niej obowiązkom spowodowało stratę dochodów przez skarżące, ponieważ pozwana nie zachęciła władz niderlandzkich do prawidłowego postępowania dotyczącego wykorzystywania kurczaków ekologicznych w ramach chowu niosek ekologicznych.

3. Zarzut trzeci dotyczący odpowiedzialności za niewłaściwe wykonanie uprawnień wykonawczych

- W ramach zarzutu trzeciego podniesiono, że, ustanawiając ponowne odstępstwo, które jest ograniczone jedynie czasowo i które nie podlega żadnym warunkom i wymaganiom jakościowym, pozwana naruszyła wymogi art. 22 rozporządzenia (WE) nr 834/2007 i przekroczyła przyznane jej uprawnienia.

-
- (¹) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/1584 z dnia 22 października 2018 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 889/2008 ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych w odniesieniu do produkcji ekologicznej, znakowania i kontroli (Dz.U. 2018, L 264, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 889/2008 z dnia 5 września 2008 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych w odniesieniu do produkcji ekologicznej, znakowania i kontroli (Dz.U. 2008, L 250, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 (Dz.U. 2007, L 189, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 grudnia 2018 r. – AG / Europol

(Sprawa T-756/18)

(2019/C 93/87)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: AG (przedstawiciel: adwokat C. Abrar)

Strona pozwana: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji dorozumianej strony pozwanej oddalającej zażalenie strony skarżącej z dnia 2 lipca 2018 r.;
- nakazanie stronie pozwanej wydania należycie uzasadnionej i zgodnej z prawem decyzji w sprawie wniosku strony skarżącej o udział w funduszu emerytalnym Europolu; oraz
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia ogólnego obowiązku uzasadnienia

- W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca podnosi, że jej wniosek dotyczący (i) przekazania aktu administracyjnego, na mocy którego strona pozwana zastosowała decyzję (UE) 2015/1889 (¹) do strony skarżącej oraz (ii) przedstawienia powodów, na których opiera się ten akt administracyjny wraz z wyjaśnieniem, dlaczego znaczna część aktywów funduszu emerytalnego została przekazana państwowemu członkowskemu, została w sposób dorozumiany oddalony.
- W tym względzie strona skarżąca utrzymuje, że strona pozwana nie wypełniała swoich obowiązków zgodnie z zasadami dobrej praktyki administracyjnej w Europie i zgodnie z art. 296 TFUE. Strona skarżąca ma również interes prawny w wytoczeniu powództwa, ponieważ jedynie decyzja z uzasadnieniem w sprawie jej praw do funduszu emerytalnego Europolu umożliwiłaby jej ocenę zgodności z prawem alokacji i realizacji wszelkich dalszych roszczeń.

2. Zarzut drugi dotyczący kontroli zabezpieczeń decyzji (UE) 2015/1889

- W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca twierdzi, że w toku kontroli sądowej można by było również wykazać, że domniemana podstawa nieistniejącej decyzji jest wadliwa ze względu na błąd w ocenie, a zatem niezgodna z prawem. W tym zakresie szczególnie konieczne jest wyjaśnienie, dlaczego znaczna część funduszu emerytalnego Europolu została przekazana państwom członkowskim UE.
- Strona skarżąca twierdzi dalej, że Sąd mógłby, w interesie ekonomii procesowej i w celu uniknięcia dalszego postępowania sądowego, przedstawić stronie pozwanej wskazówki co do niezgodności z prawem decyzji (UE) 2015/1889, ponieważ kontrola zabezpieczenia tej decyzji może nie udać się w braku decyzji zawierającej uzasadnienie.

(¹) Decyzja Rady (UE) 2015/1889 z dnia 8 października 2015 r. w sprawie likwidacji funduszu emerytalnego Europolu (Dz.U. 2015 L 276, s. 60).

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2018 r. – Intercontinental Exchange Holdings / EUIPO – New York Mercantile Exchange (NYMEX BRENT)

(Sprawa T-760/18)

(2019/C 93/88)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Intercontinental Exchange Holdings, Inc. (Atlanta, Georgia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: R. Hoy, solicitor i J. Bowhill, QC)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: New York Mercantile Exchange, Inc. (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy NYMEX BRENT – zgłoszenie nr 15 333 891

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 października 2018 r. w sprawie R 102/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2019 r. – Irish Wind Farmers' Association i in. / Komisja**(Sprawa T-6/19)**

(2019/C 93/89)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Irish Wind Farmers' Association Clg (Kilkenny, Irlandia), Carrons Windfarm Ltd (Shanagolden, Irlandia), Foyle Windfarm Ltd (Dublin, Irlandia) i Greenoge Windfarm Ltd (Bunclody, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci M. Segura Catalán i M. Clayton)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności pisma Komisji Europejskiej z dnia 25 października 2018 r. w sprawie SA.44671 Irlandia – Niezgodna z prawem pomoc państwa przyznana jakoby na rzecz sektora paliw kopalnych w postaci obniżenia stopy podatku od nieruchomości;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzuty, w szczególności okoliczność, że Komisja nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie z art. 108 ust. 2 TFUE oraz art. 4 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2015/1589⁽¹⁾, mimo wątpliwości co do zaistnienia pomocy państwa, pozbawiając tym samym stronę skarżącą jej praw procesowych. Zarzut ten dzieli się na dwie części:

1. Część pierwsza: Komisja powinna była przyjąć formalną decyzję. Komisja nie przeprowadziła należytego badania skargi, w sposób jakiego wymagają jej własne zasady, a zaskarżony akt został przyjęty z naruszeniem przepisów rozporządzenia (UE) 2015/1589.
2. Część druga: Komisja powinna była powziąć poważne wątpliwości co do kwalifikacji środka jako pomocy i w konsekwencji wszcząć formalne postępowanie wyjaśniające na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2015/1589, w szczególności i przede wszystkim, ponieważ Komisja błędnie zrozumiała zakres skargi nie przeprowadziła stosowanej analizy wszystkich informacji dostarczonych w jej kontekście przez wnoszącego skargę do Komisji, nie zbadała w należyty sposób środka i przyjęła błędne podejście w przedmiocie oceny jego selektywności oraz nie poddała analizie innych wymogów przewidzianych art. 107 TFUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2019 r. – United States Seafoods / EUIPO (UNITED STATES SEAFOODS)**(Sprawa T-10/19)**

(2019/C 93/90)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: United States Seafoods LLC (Seattle, Waszyngton, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci C. Spintig, S. Pietzcker i M. Prasse)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego UNITED STATES SEAFOODS – zgłoszenie nr 1 365 398

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 października 2018 r. w sprawie R 817/2018-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2019 r. – Giulia Moi / Parlament Europejski

(Sprawa T-17/19)

(2019/C 93/91)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Giulia Moi (XX (*), Italia) (przedstawiciel: adwokat M. Contini)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 12 listopada 2018 r., na mocy której została utrzymana w mocy decyzji Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 2 października 2018 r., która nakłada na Giulie Moi sankcję w postaci utraty prawa do otrzymywania dziennej diety na utrzymanie przez okres 12 dni ze względu na stosowany przez nią wobec dwóch akredytowanych asystentów parlamentarnych mobbing;
- tytułem żądania ewentualnego, w podważanym i niewiarygodnym przypadku nieuwzględnienia żądania głównego i bez uszczerbku dla ewentualnej skargi, uznanie wymierzonej sankcji dyscyplinarnej za nadmierną i nieproporcjonalną, a w konsekwencji zastąpienie jej sankcją przewidzianą w art. 166 lit. a) regulaminu Parlamentu Europejskiego;
- w każdym razie nakazanie Parlamentowi Europejskiemu przyznania skarżącej odszkodowania ustalonego przez Parlament na zasadzie słuszności, polegającego na wypłacie kwoty 50 000 EUR – lub innej wyższej lub niższej kwoty uznanej za słuszną – oraz zobowiązanie Przewodniczącego do przekazania informacji publicznej na sesji plenarnej Parlamentu Europejskiego;
- orzeczenie w sprawie kosztów na jej korzyść.

(*) Informacje usunięto lub zastąpiono w ramach ochrony danych osobowych i/lub poufności.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżąca powołuje się na naruszenie zasady kontrydiktoryjności, prawa do rzetelnego procesu sądowego oraz art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

1. Należy podkreślić niewystarczające podstawy wymierzenia sankcji dyscyplinarnej, wyraźnie uzasadnionej zwykłym odesłaniem do sprawozdania komitetu doradczego, który ze swej strony i bez żadnego uzasadnienia zakwalifikował zachowanie skarżącej jako „mobbing”, nie przedstawiając żadnych dowodów.
2. Jest poza tym oczywiste, że Prezydium skorzystało ze swych uprawnień w sposób wyraźnie błędny i w sposób oczywisty nadużyło władzy, ponieważ uwzględnione okoliczności faktyczne, które zostały przedstawione przez asystentów, wobec których miał być stosowany mobbing, nie mogą zostać zakwalifikowane jako mobbing w rozumieniu art. 12a regulaminu pracowniczego.
3. Prezydium z kolei popełniło błąd i przeinaczyło okoliczności faktyczne, których dotyczyła decyzja, w świetle definicji pojęcia „mobbingu” w rozumieniu art. 12a regulaminu pracowniczego. Przez mobbing rozumie się każde „niewłaściwe zachowanie”, które przejawia się poprzez zachowania, wypowiedzi ustne i pisemne lub gesty, które „powtarzają się lub mają charakter ciągły” i są podejmowane w sposób umyślny oraz godzą w osobowość, godność lub integralność fizyczną lub psychiczną danej osoby.
4. Biorąc pod uwagę tak zdefiniowane pojęcie mobbingu, z akt sprawy wynika, że zachowanie skarżącej nie stanowi w żadnym przypadku mobbingu oraz że ograniczona liczba zarzutów, wpisanych także w relatywnie bardzo krótki okres czasu, dotyczyła zadań wykonywanych przez asystentów oraz ich obecności w biurze, i jest wyrazem ich zemsty wobec skarżącej, obwinianej o to, że złożyła wniosek o ich zwolnienie.
5. Ponadto, żaden zewnątrz obserwator, posiadający zwykłą wrażliwość i znajomość specyficznego środowiska zawodowego członków Parlamentu i ich bezpośrednich współpracowników, nie mógłby stwierdzić, że zarzucane skarżącej zachowanie jest przesadne i naganne do tego stopnia, że narusza osobowość, godność albo fizyczną lub psychiczną integralność asystentów, o których mowa, biorąc również pod uwagę hojne wynagrodzenie wypłacane im przez Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2019 r. – Pablosky / EUIPO – docPrice (mediFLEX easystep)

(Sprawa T-21/19)

(2019/C 93/92)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pablosky, SL (Madryd, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Tarí Lázaro)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: docPrice GmbH (Koblencja, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy mediFLEX easystep – zgłoszenie nr 15 730 898

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 listopada 2018 r. w sprawie R 76/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- odmowę rejestracji znaku towarowego nr 15 730 898w całości dla towarów z klas 10 i 25;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 14 stycznia 2019 r. – Limango / EUIPO – Consolidated Artists (limango)

(Sprawa T-23/19)

(2019/C 93/93)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Limango GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci C. Hauss-Löhde i M. Mette)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Consolidated Artists BV (Rotterdam, Niderlandy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego limango – zgłoszenie nr 6 943 096

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 października 2018 r. w sprawach powiązanych R 1844/2017-1 i R 2093/2017-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie sprzeciwu w całości;
- obciążenie pozwanej i interwenientki kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2019 r. – INC i Consorzio Stabile Sis / Komisja**(Sprawa T-24/19)**

(2019/C 93/94)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: INC SpA (Turyn, Włochy) i Consorzio Stabile Sis SCpA (Turyn) (przedstawiciele: adwokaci H.-G. Kamann, F. Louis i G. Tzifa)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2018) 2435 final, z dnia 27 kwietnia 2018 r., w sprawach SA.49335 (2017/N) i SA.49336 (2017/N) ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut w stosunku do każdego dwóch odrębnych przykładów zarzucanej pomocy państwa.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący sprawy SA.49336 (2017/N), zgodnie z którym przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art 4 ust. 4 i art. 6 rozporządzenia (UE) nr 2015/1589 ⁽²⁾ mimo, że na etapie badania wstępnego pojawiły się poważne trudności jeśli chodzi o zgodność z rynkiem wewnętrznym indywidualnego środka pomocy państwa zgłoszonego w związku z [działalnością] włoskiego operatora płatnych autostrad (Autostrade per l'Italia SpA).
2. Zarzut drugi, dotyczący sprawy SA.49335 (2017/N), zgodnie z którym przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art 4 ust. 4 i art. 6 rozporządzenia (UE) nr 2015/1589 mimo, że na etapie badania wstępnego pojawiły się poważne trudności jeśli chodzi o zgodność z rynkiem wewnętrznym indywidualnego środka pomocy państwa zgłoszonego w związku z [działalnością] drugiego włoskiego operatora płatnych autostrad (Società Iniziative Autostradali e Servizi Spa). Strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła w ten sposób art. 108 ust. 3 TFUE i art. 4 ust. 3 rozporządzenia (EU) 2015/1589.

⁽¹⁾ Dz.U. 2018, C 379, s. 3.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

**Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2019 r. – Idea Groupe / EUIPO – The Logistical Approach
(Idealistic Verhoeven Greatest care in getting it there)****(Sprawa T-29/19)**

(2019/C 93/95)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Idea Groupe (Montoir de Bretagne, Francja) (przedstawiciel: adwokat P. Langlais)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: The Logistical Approach BV (Uden, Niderlandy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Idealogistic Verhoeven Greatest care in getting it there w kolorach czarnym, białym i odcieniach niebieskiego – zgłoszenie 14 567 184

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 listopada 2018 r. w sprawie w sprawie R 2064/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania;
- obciążenie spółki The Logistical Approach B.V kosztami spowodowanymi jej interwencją, jeżeli przystąpi ona do sprawy.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2019 r. – Benavides Torres / Rada

(Sprawa T-35/19)

(2019/C 93/96)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Antonio José Benavides Torres (Caracas, Wenezuela) (przedstawiciele: adwokaci L. Giuliano i F. Di Gianni)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2018/1656 ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (EU) 2018/1653 ⁽²⁾ w zakresie, w jakim te akty dotyczą skarżącego;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi jeden zarzut dotyczący oczywistego błędu w ocenie, jaki strona pozwana miała popełnić, uznając, że jego nazwisko należy pozostawić w wykazach ujętych w załączniku I do decyzji Rady (WPZiB) 2017/2074⁽¹⁾ oraz w załączniku IV do rozporządzenia Rady (UE) 2017/2063⁽²⁾, pomimo tego, że nie pełni już żadnej roli w Wenezueli i nie jest związany z wenezuelskimi władzami politycznymi lub wojskowymi.

- (¹) Decyzja Rady (WPZiB) 2018/1656 z dnia 6 listopada 2018 r. zmieniająca decyzję (WPZiB) 2017/2074 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s.10).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2018/1653 z dnia 6 listopada 2018 r. wykonujące rozporządzenie (UE) 2017/2063 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2018, L 276, s. 1).
- (³) Decyzja Rady (WPZiB) 2017/2074 z dnia 13 listopada 2017 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2017, L 295, s. 60).
- (⁴) Rozporządzenie Rady (UE) 2017/2063 z dnia 13 listopada 2017 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2017, L 295, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2019 r. – PE Digital GmbH/EUIPO – Spark Network Services GmbH (ElitePartner)

(Sprawa T-36/19)

(2019/C 93/97)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: PE Digital GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwälte V. von Bomhard i J. Fuhrmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Spark Network Services GmbH (Berlin, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „ElitePartner” – unijny znak towarowy nr 5 996 351

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 października 2019 r. w sprawie R 614/2017-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę zaskarżonej decyzji w ten sposób, że do spornego znaku towarowego nie ma zastosowania podstawa unieważnienia określona w art. 59 ust. 1 w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001;
- posiłkowo, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony, jeśli wstąpi do postępowania w charakterze interwenienta, kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 59 ust. 1 w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 94 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2019 r. – Amigiütos pets & life / EUIPO – Société des produits Nestlé (THE ONLY ONE by alphaspirt wild and perfect)**(Sprawa T-40/19)**

(2019/C 93/98)

Język skargi: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Amigiütos pets & life, SA (Lorca, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat N. Fernández Fernández-Pacheco)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Société des produits Nestlé SA (Vevey, Szwajcaria)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Strona skarżąca przed Sądem*Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego THE ONLY ONE by alphaspirt wild and perfect w kolorach białym, czerwonym i czarnym – zgłoszenie nr 15 385 719*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 listopada 2018 r. w sprawie R 272/2018-4**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zaskarżoną decyzją uwzględniono sprzeciw przeciwko zgłoszeniu unijnego znaku towarowego nr 15 385 719 dla towarów z klas 5 i 31;
- nakazanie EUIPO potwierdzenie rejestracji zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 15 385 719 dla wszystkich towarów, które ma chronić wspomniany znak towarowy;
- obciążenie interwenientki i w stosowny przypadku pozwanej kosztami postępowań przed EUIPO i Sądem.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2019 r. – Globalia Corporación Empresarial/EUIPO – Touring Club Italiano (TC Touring Club)

(Sprawa T-44/19)

(2019/C 93/99)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Globalia Corporación Empresarial, SA (Llucmajor, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Gómez López)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Touring Club Italiano (Milan, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona wnosząca odwołanie przed Izbą Odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy TC Touring Club w kolorach czerwonym i jasnoszarym – zgłoszenie nr 15 299 001

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 listopada 2018 r. w sprawie R 448/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na naruszenie art. 95 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001, stanowiącego istotne uchybienie proceduralne; lub
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na błędne zastosowanie art. 47 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001, a także stwierdzenie, że dowód „rzeczywistego” używania wcześniejszego znaku towarowego jest niewystarczający lub mało przekonujący; lub
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001, a także stwierdzenie braku istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w wypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych;
- obciążenie EUIPO i interwenienta, jeśli wstąpi do postępowania, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 95 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 47 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2019 r. – Republika Grecka / Komisja Europejska**(Sprawa T-46/19)**

(2019/C 93/100)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: G. Kanellopoulos, E. Leftheriotou, A.E. Vasilopoulou)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim na Republikę Grecką nałożono w niej jednorazowe i ryczałtowe korekty finansowe w kwocie brutto 25 092 988,84 EUR, czyli w kwocie netto 24 851 438,56 EUR, wskutek dochodzenia AA/2016/013/GR dotyczącego pomocy obszarowej w latach składania wniosków 2015/2016 (lata budżetowe 2016 i 2017, strony 63–74 sprawozdania podsumowującego) oraz obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez Republikę Grecką.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję art. 4 ust. 1 lit. h) rozporządzenia nr 1307/2013 ⁽¹⁾ w odniesieniu do wykładni i zastosowania definicji „trwałych użytków zielonych”.
2. Zarzut drugi dotyczący braku uzasadnienia z naruszeniem art. 296 TFUE, naruszenia art. 18 ust. 5 rozporządzenia nr 640/2014 ⁽²⁾, wytycznych w sprawie kontroli jakościowej LPIS [Executable Test Suite (ETS) LPIS data quality measures, wersja 6.0] i zasady proporcjonalności.
3. Zarzut trzeci dotyczący niewystarczającego uzasadnienia w części [zaskarżonej decyzji], w której na stronę skarżącą nałożono korekty wykraczające poza jednorazowe i ryczałtowe korekty finansowe.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Dz.U. 2013, L 347, s. 608).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 640/2014 z dnia 11 marca 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli oraz warunków odmowy lub wycofania płatności oraz do kar administracyjnych mających zastosowanie do płatności bezpośrednich, wsparcia rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności (Dz.U. 2014, L 181, s. 48).

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL